books2ebooks.eu

Peringskiöld, Johan Fredrik

Sogubrot af nockorum fornkongum i Dana oc Svia velldi. Eller Sagobrott, handlande om nogra forna konungar i Swerige och Danmark. Samt om Bråwalla slaget, emellan kong Haralld Hillditan och Sigurd Ring

Stockholm
1719

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand

digitaliserad av
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via http://books2ebooks.eulla boken.

- http://search.books2ebooks.eu/

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM
Sv. Saml.
Litt.
Fornn.-isl.
1700 - 1829
Ex. B

~~CC 24.3~~

[37 Mc 272]

Sogubrot

Detta Band innefattar följande Handlingar i Nordiska Historien:

1. Sagobrott, Handlande om Några fordna Konungar i Swerige as Dannemark samt om Bråwalla slaget af Johan Fredric Peringskiöld. S. 16. No. 2590.
2. Hialmters as Olwers Säga, af Johan Fredric Peringskiöld. H: 5. No. 2551.
3. Klaugu-Gratur yfvir Jarlin Magnus Gabriel De la Gardie. R. 9.
4. Petter Dykman om de ~~[illegible]~~ tolf Konga-Carlar. D 3.
5. Jacobi a Melle Commentatiuncula de Simulacris aureis in Boringholmia erutis. c: f: M: 7.

Stockholm den 5: Julii 1765.

S. Gahm Persson.

SOGUBROT

Af

Nockorum Fornkongum

i Dana oc Svia velldi.

Eller

SKÖLDUNGA/

Handlande om

Nogra forna Konungar

i Sverige och Danmark.

Samt om

Bråwalla Slaget/

Emellan

Kong Haralld Hilditan

och Sigurd Ring.

Utaf gamla Nordiska språket förswenskat

Af

Johan Fredrich Peringskiöld.

Tryckt i Stockholm / hos Joh. Laur. Horrn, Kongl. Antiquit. Archivi Boktryckare. År 1719.

D G NESCHER

Til

Hennes Kongl. Maj:ts

Högtbetrodde Man/ Rikens Råd/

Feldtmarskalk/ och Præsident i Kongl.

Krigs-Collegio,

Then

Högwälborne Grefwe och Herre/

GREF NILS

GYLDENSTIERNA,

Grefwe til Fogel-Wijk/ Witt-Wijk/

Stiernberg och Hellerö arftagande.

Min Nådigste Herre.

Högwälborne Herr Brefwe.

Åt thetta lilla werk / af Eders Höggreflige Excellences namn tager sin prydnad; ther til giftwes anledning af sielfwa Historiens innehåld: Hwilken här / såsom alle andre slike / med Härsagur / Krig och örligs förkunnande opfylt är. Förthenskull / såsom Eders Höggreflig Excellence är en stor älskare af wåra gamla Historier / och jämwäl sielf hafwer skipat Fylkingar / samt biwistat Herandaliud med Wapnabrak; förutan thet at Eders Höggreflig Excellence är en jordägande Herre uti Smålands neigd; ty warder ock Eders Höggrefl. Excellence bäst dömande om ortens forna häfd / så wäl som thenna Historiens trowärdighet. Hwarjämte uti Eders Höggrefl. Excellences nådiga bewågenhet jag mig inställer / med förblifwande

Eders Höggreflige Excellences

Allraödmiukaste Tienare
Johan Fredrich Peringskiöld.

Wunstige Läsare.

Huruwäl begynnelsen af thetta Sagubrott/ eller Historiske fragment, saknas; kan man doch nogsamt aftaga/ at Konung **Iwar**/ som här omtalas/ warit then/ hwilken efter Kong **Ingiald Illråde** regeradt i Swerige: Hwar om finnes wti Sturlesons första del. cap. 45. Kong **Iwar** warder rätteligen kallader **Widfadmi**/ af sine händers mächtiga wthsträckning/ i thet han rådde wida öfwer många Länder/ såsom Swerige/ Danmark/ Saxland/ äfwen ock öfwer the Österwth-belägne Riken (Estland ꝛc.) såsom ock femte delen af England/ hwar öfwer hans Fader **Halfdan Snelle** eller then wältalige/ tilförene warit regerande.

Hans Dotter **Öda**/ war nu thenne/ som först ägde Konungen i Danmark/ kallader **Rörik Slaungwanböge**/ af thet tilfälle/ at han slungade en Böge eller gullarmring wti sjön med förlust/ tå han achtade kasta then samma om bord til en sin man/ wti förähring; såsom Historien förmäler. Med honom war tillika Konung wti Lethra/ thes broder **Helge hin Hwasse**/ eller then tappre. **Öda** bar jämwäl thet tilnamnet **hin diupaudga**/ eller then mächta förmögne; emedan henne många Länder och ägodelar tilföllo. Ty/ Aude Öde/ är rikedom: såsom twärt om Audun/ förödare härjare/ är **Odins** kännetitul hos Edda i thes mytologier.

Men wid närmare underſökandet/ af then förwandtskap/ wti hwilken/ hennes Son **Haralld**/ kallader **Hildetan**/ af **Hildur**/ (som i Nordlanden för en Bellona och Strids-Gudinna dyrckades) förknippader warit hafwer med **Sigurd Ring**/ och **Håkan Ring Ingialds Son**/ the ther stun-

stundom måst tagas för alt i en person; så är til påminna: at Drottning Öda / vti sit första gifte med Kong Rörik Slöngwanböge / aflade Sonen Harald Hilldetan / hwilken på sit femtonde ålders åhr / wid paß åhr Chr. 600. blifwit Konung vti Danmark och Östergöthland; såsom ock en Dotter / hwilken blifwit Konungens Ingialdz Olofſons Drottning i Swerige och Wermeland. Men när Drottning Öda / efter Röriks fall / flydde vndan sin Faders wrede / ingeck hon sit andra gifte med Radbiart Konungen öfwer Holmgård eller Ingermanland / Estland / Hsel och Dagön; then ther hade sit säte i Aldeigoborg eller Ladoga vti Ingermanland / wid Åhr Chr. 585. Af hwilket gifte föddes Randwer / som blifwit Konung öfwer en del af sins moders arfländer i Swerige och Danmark / tillillijka med sin halfbroder Haralld Hilldetan / wid Åhr Chr. 680. men genom en bråd dödh hådanskilder worden / ägandes Drottning Åsa Kong Harallds Dotter vtur Geiriodar Gård eller Gortranger i Norige / som ock sees kan af Thorm. Thorf. Hiſt. Norv. part. I. p. 437. Theras Son war Sigurd Ring / en Arf-Konung til Swea och Götha Cronan / af sins Faders halfbroder / Kong Haralld Hildetan / tilsatter / Konung i Upsala öfwer alt Swerige och Wester-Göthland; Hade sit Syskonabarn Hakun Ring til Med-Regent i Swerige / hwilkens säte war på Alsnö wid Biörkö stad. Samma Konung Håkan Ring / war Kong Ingialdz / Olof Treteljas Sons son / af Kong Harallds Hilldetans Syster födder. See Saxon. Gram. L. 7. och förbemelte Lärde Thormod. p. 322. Hwilken Kong Håkan billigt må nämnas then andre / til en åtskilnad från Hakun then förre som Meſſen. Scond. Illuſt. p. 21. omtalar / jämwäl giörandes honom til alt en med Aune hin gammli.

Si-

Sigurd Ring ägde Drottning Alfhild/ Kong Gandalfs Dotter vtur Alfheim/ belägit emellan Göt-Elfen och Röm-Elfen. Han war nu then samme som hölt thet namnkunniga Bråwalla Fältslaget/ emot sin Faders halfbroder Kong Haralld Hildetan/ hwilken ther dräptes på sin höga älder.

Men Heröder som här i Historien omtalas p. 16. war Konung i Östergöthland och Södermanland/ af Kong Haralld Hilldetan tilsatter/ efter sin Fader Herward Ylfing/ som war Kong Granmars i Södermanland mäg; Hwilken Granmar af Kong Ingiald Illråde ihiälbrändes på Sela/ therest hans Hof-Håld war. Vtur Bråwalla slaget kom Heröder vppå flychten; igenom hwilken seger Kong Sigurd blef också Kong öfwer Danmarck/ wid paß åhr Chr. 735. efter Thormoders vthräkning. Om thetta kan läsas jämwäl Herauds Saga och Runestenen på Alsnö Kongl. Hofgård/ hwilken på Kong Håkan Rings befallning såsom en Segerstod då blifwit vthhuggen; och nu sedermera af min Herr Fader afritad/ med bifogade skrift och vthtydning:

ᚱᛅᚦᚢ: ᚱᚢᛏᛅᛦ· ᚱᛁᛏ·ᚴᛁᛏ: ᚱᛁᛋᛏᛅ: ᚼᛅᚴᚢᛏ: ᛒᛅᚦ: ᚱᛁᛋᛏᛅ·
ᛏᚼ· ᛁᛦ: ᛒᚱᚢᛏᛁ: ᛁᚱᚼᚦ: ᚴᚢᛏᚢᚴᚴᛁ: ᛏᚼᚴᛁᛦ: ᛅᚢᚴ: ᚴᚢᚴᛅ:
ᚴᛁᛏᚢ: ᚱᛁᚴᛏᛅ: ᛁ· ᛋᛏᛅᛁᛏ: ᚦᛅᛏᛋᛁ· ᚦᛅᚢᛏ: ᚼᛁᚼᛏ: ᛁᚠᛏᛁᛦ:
ᛅᚢᚴ: ᛁ: ᛘᛁᚱᚴᛁ: ᚴᚱᛅᛏᛁ· ᛁᚼᚴ· ᚱᚢᛏᛅᛦ·

Thet är: Läs thessa Runor och Ritning/ som Kong Hakun låt skrifwa/ och befalte vthhuga/ tå the bröto och öfwerwunno Konung Heröd. Tole och Gyla låto rista i thenna sten/ och thesse begge echta hion bestälte thetta tå straxt ther efter/ til merke och åminnelse. Grane vthhögg Runorna,

Tole

Tole som här nämnes lärer förmodeligen warit then ifrån Upsala / som här uti Historien p. 24. förmåles hafwa / tillijka med flere kämpar giordt tienst hos Konung Ring uti Bråwalla slaget.

Emellan thesse Konungar / Håkan Ring Ingialdz-Son / och Sigurd Ring / som woro Syskonabarn och arfwingar til Kongl. Cronan / then ene efter sin Mormoder / then andre efter sin Farmoder Drottning Öda then Rike / är sedermer ett häftigt krig upkommit / i hwilket the både föllo / med 11000. Man / wid paß åhr Chr. 750. efter Thormoders uthräkning / eller 817. see Oernhielms Hist. Eccles. p. 599. Såsom ock thetta widare kan läsas i min Faders Swenska Attebook.

Wi wiljom ytterligare skrida at beskåda Bråwallaslätter / som af trenne Hufwud-Drabningar åro i synnerhet namnkunnige wordne; Hwilka aldenstund Hans Excellence salig Gref Dahlberg på en af Chartorna til Svec. antiq. & hod. hafwer låtit antekna / så kan thet ej heller obemält lemnas. Then första / har warit Owinnornas dråpeliga förhållande emot fienderna the Danska / uti sine Måns frånwaru / under Hieltinnans Blåndas anförande. Then andra / Hunernas nederlag / tå the stridde emot Angantyr Konungen uti Reidgöthaland. Hwar om kan läsas Herwarar Sagan cap. 17. Men thetta tridie Bråwallaslaget har warit thet förtreffeligaste / som med mången karsker Mans upoffrande aflupit. Hwilket thenne / så wäl som andre forna Historier enhelligt intyga. Heraudz Saga c. 8. kallar thet: Bardagi a Bravollum er mestur hefur verid a Nordurlondum. Bråwallaslag / som har warit thet största i Nordlanden. Hwar med Herwarar Saga c. 20. instämmer: at thetta har warit thet namnkunnigaste fältslag / och ett stort nederlag ther skedt / så wäl som thet

Angan-

Angantyr hölt emot sin Bröder wid Dynheden. Thetta har Saxo Gram. med ån flere omständigheter beskrifwit Lib. 8. tå han så begynner: Deinde canentibus lituis. och hwad mera som han efter sin prydeliga wältalighet vthförer. Kong Haralldz och Kong Rings kämpar vpräknas af bemelte Saxo i thes anförde rum p. 143. fast ån nogot förånderligare ån the här finnas anteknade; hwilken ock förmåler at på Kong Rings sida 12000/ och på Kong Haralldz sida 30000. förnämlige Höfdingar/ vtom then menige allmogen/ åro omkomne. Heraudz Sag. c. 8. säger: at jemte Kong Haralld femton Konungar fallit/ och många andre kämpar/ som til styrkio woro förmer ån Konungar. Samma träffning beskrifwa också/ Johannes M. lib. 8. c. 7. Olaus M. Lib. 5. c. 8. Then vpmuntring och anmaning för Soldaterne/ som Kong Haralld och Ringer tillägnad warder/ kan läsas hos Joh. M. lib. 8. c. 9. & 10. Ericum Vpsalenf. L. 1. §. 27. Antalet vppå Kong Rings skep/ är ock hos Saxo likt wid thetta.

Til en ihugkommelse af Amazonernes eller Sköldemöernes fordom erwista tapperhet/ vti Bråwalla-slaget i Småland/ hafwer Wärendz häradz qwinfolck/ ifrån vhrminnes tider fått gå i lika arfwe mot broder/ at taga helften/ och i gifte halft med mannen; och wid theras Brudefärder til Kyrkio/ brukat Trummespel för Bruden; hwilken sedwana almänt förbuden blef igenom then nya Kyrkiolagen som vthgafs åhr 1688. Men på en närmare ifrån Lagmannen H. Strömfelt ingifen vnderrättelse/ om qwinnornas arfsrätt i Wärendz härad/ samt om theras Brudefärds gamla Sedwana/ ordsak och härkomne bruk/ mände Högst-Sal. Maj:t Konung Carl. XI. igenom sit nädiga bifall åhr 1691. til då warande General Major och Landzhöfdinge Högwälborne Eric Dahlberg/ allernädigst återgifwa

wa Wärendz qwinfolken then forna arfsrätten och friheten/ at wid theras Brudefärder få bruka Trummospel för sig. Samt til feldt-tecken / säges qwinnorna ther åt orten ännu bruka et band eller ock en Lista omkring lifwet. Och håller Herr Stiernhöök. Jure Sveon. Vetust. L. 2. c. 3. troligast före/ then merbemelte arfsrätts förmonen först wara them af Konung Ring förunter.

Om ortens belägenhet / thereſt Tummelplatsen warit/ är elliest en skiljachtig mening. Emedan en del hålla före at slaget Konungarna emellan stått vthi Öster-Göthland; och thet i anledning af Herwarar Sagans 20. cap. thereſt så läses: a Bravelli i Eistra Gautlandi. Hwilket också närwarande Sagubrott synes bifalla / thereſt p. 20. talas om Bråwiken och skogen Kolmirkur: Ehuruwäl Myrkwidur och Kolmyrkur war icke ett så egenteligit / vtan almänt wedernamn på the skogar som woro mörka och skogrike / hwilke the hälst warit. Så finnes ock Myrkwidur i Danmark och flere-städes/ jämför Jomsvikinga Sag. c. 1. Nu/ som här emot åro än at beskåda Bråwalla-Hedz merkwärdigheter/ vti Småland/ som ifrån ålder behålla sin rychtbarhet: Altså kunna theſse meningar bägge rätte wara och bilåggas/ i afseende ther til/ at Söder-Göthland eller Småland / har fordom warit en del af Öster-Göthland/ som slutas kan af Östgötha Lagens Räfstab. 3. Fl. §. 2. och Bygdb. 31. §. 1. Hwilket tydeligen med mera förklaras af sal. Herr Profeſs. Carl Lundio, i thes Prolegom. in LL. W. goth. p. 18. 19. och then bewägne Läsarens omprófwande här widare hemställes; om ock åfwen med Myrkwidur kunnat i så mätto förstås ey allenast Kolmorn vtan ock Tyweden / eller någon annan skog på then tiden; aldenstund Konung Rings och thes Kämpars resa / säges här warit igenom Öresund / til åfwentyrs Örebro wägen? Sammalunda/ i ställe för Wara-å / som här i Sagan p. 23. nämnes/

hafwer jämwäl Saxo Lib. 8. theremot Werendia, eller Wärendzhärad / som i Småland belägit är.

Til en minning om Bråwalla-slaget / äro också några gamla stridz-tyg / eller Wärjor af koppar / vti the Hedniska grafhögarne på Bråwalla-hed igenfundne / och vtaf Hans Excellence salig Gref Dahlberg til Kongl. Antiquitets Archivum ingifne / ther the än förwaras / såsom the vti thes koppar-stick til Svec. antiq. & hod. finnas aftecknade.

Widare kunde wäl något bifogas / angående the obekantare ordens förklaring / thereft icke redan kunnigt wore / at med Kyrialabotn förstås Carelen p. 12. Med Konugard p. 20. Qwenland eller Cajana / the stridbare Qwinnors land och By-säte / som wises af Lundio, Prolegom. in LL. W. goth. p. 100. och not. til Erfdab. c. 5. Man wet och at / med Asianer förstås the / som med Sig-Odin från As-gard först inkomne / stiftade å nyo Lagar och Seder här i landet; til hwilka Asiatiska Gudar the sig trodde komma efter döden / och blifwa försatte til Gudhem: Hwilkas tilstånd / Kong Iwar / då honom döden nalkades / war förweten at vtforska p. 13. Warandes om Baldur / Harek / Häner Heimdaller / samt then skadelige Midgardzormen med mera / at låsa hos Edda på sine behörige rum.

Om Reidgöthaland förmåles vti ett Herwarar Sagans MS:to c. 13. at thet warit belägit vthmed Windland eller Wenden; således: Hrollauger Kongr (i Gardariki) gipti Heidreki Dotter sina (Hergerdur) oc fylgdi henni heiman Windland / er näst ligger Reidgotalandi; oc ofuräfle i gulle oc gersemum. I thes cap. 16. 17. talas om Grips-å. Hwar til ock kommer / at Kong Griper / i Reidgötaland / hade sit säte wid Swaldar-å. Hwilket alt bär namnetz lijkhet af Gripswalld Swalds-ö / vnder Windland eller Pomeren / nämnes i

Stur-

Sturleſon / thereſt Kong Olof Tryggwaſſon blef omkommen: Om en Reidgötha-Konung Wilhialm / hwars Dotter Signy ägde Kong Hring i Danmark / förmåles ock vti Halfdan Bronufoſtr. Sag. c. 1. Thetta Hiſtoriſke fragment p. 8. säger Kong Iwars reſa til Reidgotaland wara ſkedd söder-vth; icke ſunnan fra / söder ifrån. Hwilket äfwen Thorm. Thorf. Ser. Reg. Dan. p. 85. 86. til ſkiäl brukar / och Bartholin. Antiq. Danic. L. 2. c. 7. p. 395. Så at thet kunde ſynas wara beläget på andra ſidan om hafwet. Doch / ſom Ey finds Götha nampn i flerom landom faſt ſtående / vtan i Swea Rike / at låna orden af Kongab. L. L. c. 1. ſå lärer wäl ofelbart / ſå hädan efter ſom här til / then lärde Verelii, och andre ſlike Mäns med honom yttrade meningar bliſwa beſtändande / och oſtrafbare; at Reidgotaland / annexa Gothorum (af ſamma ordſak ſom wi än ſägom Redkyrkan / och ſådant) må faſt rättare med Småland / wara et bihang af Götha landet.

Hwad ſom i öfrigit med thenna Sagans framteende är til nöje giordt eller ej; thet warder alt then gunſtige Läſarens milda omdöme / til min widare vpmuntring / vnderkaſtat. The gamle Hiſtorier / ſom med otroliga ſägner ſälſamma åtbörder / här och ther bemängde äro / efter Skallders art ſom them förſt yrkat och ſammanſatt haſwa; kunna ej altid ſå lätteligen förkaſtas. Ty / då bleſwe therjemte mycket annat i tyſthetenes mörker förborgat / ſom / tå man minſt tänker / likwäl til en vplyſning vti Hiſto-

rien

rien och Tidatalet samt til en underråttelse om örternas forna häfd namn och belägenhet / någon gång lända kunde: Tå wore jämwäl Achillis äfintyr hos Homerum, Æneæ hos Maronem, at dömas för onyttige uti alt: Emedan thär / som här / finnes mycket som ämnadt är at läsas til skemt och tidfördrif. Slagg och drafwel bör ju altid ifrån thet duchtiga ämnet skiljas.

J. F. P.

SOGUBROT

Af

Nockorum Forn-kongum i Dana oc Svia Velldi.

oc

Fra Bravallar bardagi, milli Haralldar Kongs Hillditan, oc Sigurdar Hrings.

Ord Audar vid Fodur sin, framberandi ord Helga med underhyggiu.

-- Se ec at thetta mal tarf at litt se frammborit, at men bidie min. Kongr mælti, that var sidr fyrre Kongadætra, at lata koma thria bidla edur fleiri, enn taka ei than fyrsta; oc eru Kongar fleiri velmenter enn Helgi. Audur sagdi that skipter miklu hvert thu hyggr vel at thessu edur illa; thui at

Sagobrott

Om

Några forna Konungar uti Swerige och Danmark;

Samt om

Slaget på Bråwallahed/ emellan Kong Harald Hilditan och Sigurd Ring.

Ödas tal med sinom Faber Kong Ivar i Swerige/ hwilken med list föredrager Helges begäran hos sin dotter.

-- Seer jag altså på thet sättet at thet erende föga behöfwes föredragas/ at någen mig begärar. Här på swarade Konungen: thet har warit forna Konunga döttrars plägsed at låta trenne eller flere friare sig inställa; af hwilka the intet then första hafwa antagit; nu äro också flere wälartade och loflige Konungar tilån Helge. Öda swarade: mycket beror ther uppå/ huru du låter dig

at ec veit at adr mantu radit hafa, at odru vis mune fara, en at minum vilia: oc ei likligt at thu mun mer sva gods giafordz unna, oc annat mantu ætla. Kongr stod tha up oc svarar: rett geter thu theff, thui at aldri skalltu fa Helga Kong, oc thui sidr sem thu gyrniz hann meir. Hitter Kongr nu Helga oc sagdi hanom, at han hafe hreift theffu male firi dottr sinne, oc quez that hugarsamliga giort hafa, quad ser thui einkanligar virdaz afsvor hennar sem thau rædduz lengr vid; qvad ongvann Kongsson thann er henni thætti sier fullkosta; miklu er offi hennar meiri. Enn tho letz hann enn mundi ala malit firi hans hond, enn at sva konnu tia ecki. Helgi for heim, oc spyrr thetta Hrærekr broder hans, thui hann sat heima i rikinu. Nu eggia viner Hræreks hann at kvænaz; hanom fellz that vel i skap. Enn their ræddu at hann mundi bidia dottr Ivars Kongs, er tha var agætaztr. Hann let that ovænt, at han mundi thann kost fa, er Helgi brodur hans feck ecki, er miklu var framari i hvorn stad. Their qvoddu at han mundi ei fa thann kost ef hann

här om tyckia/ anten wäl eller illa; ty jag wet at thet har du redan beslutit at fast annorledes skal thetta erendet aflöpa/ än aldeles efter min willia; och emedan nu ingen liknelse är för mig til ett så godt wilkor/ lär du förmodeligen årna mig annat så godt om icke bättre och fördelachtigare. Konungen stod tå upp och sade: Rätt har du härutinnan; ty Kong Helge skal tu aldrig få äga/ och thet så mycket mindre som du honom så högt åstundar. När nu Konungen fant Helge/ sade han sig hafwa föreställt thetta mål in för sin dotter/ hwilket han betygade sig högfälligt giordt hafwa/ och at han enkannerligen desto mer rättar sig efter hennes ensinte swar/ som the ju längre här om talat hade: Ingen Konungsson wore god nog/ effter hennes stälta sinne. Icke deß mindre läddes han sig ännu wilia anhålla härom på Helges wägnar; men för denne gången wore intet hopp att wänta. Helge reste sina färde hem/ och alt thetta försporde hans broder Hrörik hwilken tå satt hemma uti riket; han blef utaf sina wänner uppmuntrad til at försee sig med gifte; hwilket honom också wäl behagade. The rådde honom att begära förbemälte Kong Ivars dotter som då förtiden war then mächtigaste och namnkunnigaste. Men han twikade/ och höll för mycket olikt thet at winna/ som hans broder Helge afflagit blef/ then ther på alt sätt war mycket förmer. An sade the: han kunde omöjeligen

få

hann bæddi ecki, enn ſogdu hanom ongva ſvivirdu, tho hanom væri ſyniat Konunnar. Tha ber Hrærekr up malit firi brodur ſinom, oc ſpyrr hann rada um; enn hann qvad mikin haparad ef tækiz; qvez oc ei vita hverr fengi, enn qvad vænt gefa theim er hlyti. Nu bidr Hrærekr at Helgi mune fara oc bidia honom Konunnar. Han letz fara mundi, enn meiri von at ecki mun tia ſem fyrr. Helgi byr nu ferd ſina til Svithiodar, a fund Ivars Kongs; oc er hanom thar vel fagnat ſem fyrr. Han hafdi thar litla ſtund verit, adr han bar up malit, oc bidr Konunnar nu firi hond brodr ſins. Kongr ſvarar thungliga, oc let theſſ ovitrliga leitat oc theſſ ongva von; oc that undraz ec, ſagdi Kongr, at thu ferr med theſſu male. Ef henni ſyndiz ecki med thier at ganga, hvi man hon hann tha vilia er miklu er oframari? Helgi let hann i ongvan ſtad minna verthan en ſic; en firi tha ſok ei iafnfrægann, at hann var heima iafnan i rikinu, oc fari thui fra hanom minne ſogr. Bidr Helgi nu Kong bera thetta mal firi Aude. Kongr qvez ofus, enn qvez tho hanom ſå thet han intet förſt begåra ſkulle/ förehållandes honom/ thet ingen ſidwyrdn at wara/ ändoch qwinnan blefwe honom nekad. Hrörik rådgiorde här om med ſin broder; hwilken ſade: förſlaget wara mycket godt om thet allenaſt toge lag/ ſom han ei någonſin weta kunde/ hwilken ſkulle henne få åga; ſåjandes ſig ſkatta den mycket ſåll ſom then lyckan träffar. Hrörik bad ſin broder fara åſtad och fria för ſig; hwar til han wiſſte ſig redbogen/ men befruchtade at thet ſkulle nu åfwen gå ſom förr. Icke des mindre anſtälte Helge ſin reſa til Kong Ivar i Swerige/ thereſt han/ nu ſom tilförende/ wäl undfägnad blef. Han dwaldes ther intet länge/ förr än han ſit ärende upbar/ begärandes qwinan ſinom broder til handa. Konungen ſwarade ſwårligen: förmenandes honom göra nog oförſichtigt ſom biuder til det ſom gifwes honom ringa hopp om at ernå. Sade jämwäl: mig undrar att du far med ſådant; ty alldenſtund henne mißlikade at gifwa ſig i dit wäld/ huru ſkulle hon tå behaga then/ ſom mycket ſämre är? Helge påſtod/ honom/ wara/ uti intet mål/ af mindre wärde än han ſielf; Utan wore han ei lika rychtbar/ allenaſt af den ordſak/ at han altid ſatt hemma och förwaltade rikets ſtyrelſen/ och blefwe förthenſkull mindre bekant. Bad altſå Helge: det Konungen täcktes frambåra thetta erendet in för henne. Men Konungen ſtällte ſig obenägen/ ſåjandes/

nom at skape giora mundu, tho varla mundi thurfa. Sidan gengr Kongr til mals vid Aude, oc sagdi henni tharkomu Helga oc erinde, at Hrærekr Kongr broder hans vill bidia thin. Hon svarar, at that mune litt under sinom vilia helldr enn adr, enn tho muné hon Hræreke Konge aldri jata at vilia sinom oe sialfrædi. Kongr mælti: oliklig virdaz mier thin svor, oc ei veit ec hvar thu ætlar til um giafordit, er thu syniar hveriom Konge er thin bidr, ætla ec thu ætler oss skiott afstyra, ef thu villt engin hafa vor rad. Hon svarar: thui man ongvo skipta enn sem fyrr, at tala vid mic um malit, thui thu munt adr fastradit hafa hvert giaford ec skal fa, oc man thui ongvu mali skifta hvert ec synia Hræreke, edr jata, edr hveriom manne odrum; enn illt eit giaford mun ec hliota thier undan hendi. Nu gengr Kongr burt, oc hittaz their Hrærekr, hann spyrr eyrinde hans hve genge? Kongr svarar, at mikit hefdi honom i brugdiz that ferr ord af, at dottr

sig likwål skola giöra honom det til behag/ oachtat det näppeligen wore af nöden. Geck sedan Konungen til tals med Öda/ och sade henne Helges ankomst och erende/ på Kong Hröriks sins broders wägnar/ at fria til henne. Hon swarade/ at thet nu intet mer stode henne fritt at yttra sig häröfwer än tilförene: likwål wille hon aldrig gifwa Hrörik sitt samtycke och bifall/ ther hon sielf finge råda. Då swarade Konungen: illa behagas mig dit dierfwa swar/ och wet jag intet huru högt ut du wilt med så stora förbetingade äktenskaps wilkor/ dereft du så afslår hwar och en Konung effter annan som dig begär/ och tror jag wist du intet länge ärnar stå under wår lydno/ emedan du ingalunda wil taga wåra råd til godo. Hon swarar: thet är nu intet mer än förr angeläget at fråga mitt betänckande om detta erändet/ såsom skulle det kunna giöra något til saken; tyredan förut har du fast beslutit hos dig/ huru du wilt skicka härutinnan; och har det således lika mycket at betyda om jag nekar eller jakar/ anten Hrörik eller någon annan; men det wet jag i mitt sinne/ att detta/ som du påyrkar/ blir mig ett beklageligit Giffte. Konungen geck nu genast bort ifrån henne till Kong Helge/ hwilken spörde huru erändet gått för sig. Ther uppå swarar Konungen: mycket har det slagit mig felt hwad jag här till dags giort mig tanka om och sagt warit/ at

dot-

dottr min se quinna vitruz; enn nu kalla ec at hon se hit mesta fol; mundi hon thetta ei annars kiosa en neita thier thuilikum Konge, thui nu virthiz mier svar hennar miklu greidligra; er that oc vænt hon hafi that hon beidis. Luku their sva mali thessu at Kongr heiter Hrærekе dotter sinne, oc var hon nu buinn til ferdar med Helga. Foro thau nu sina leid; oc er thau kommu or Sviavelldi, tala thau um thetta mal sin i mille, hue farit hafdi, oc hvert Ivar Kongr hafdi rædit firi hvario thessara. Koma nu heim i Selund, oc verder Hrærekr var vid, oc lætr fara moti theim reidskiota oc mikit lid; han lætr nu bua veizlu i moti theim, oc at thessarre veizlu fær han Audar. Helgi dvelz heima a Selund than vetr, oc at sumari ferr han i hernat, sem vandi hans var til. Hrærekr atti son vid konu sinni, oc heit Haraldr, that mark var a honom, tennr i ondverdu hofdi voro mikler oc gullzliter a; han var mikill oc fridr synum, oc er han var III vetr var han mikill sem XII vetra gamler sveinar.

That var eitt sumar at Ivar Kong kom med her sin austan

dottren min wore den förståndigaste qwinna; men nu betygar jag at hon är det största fiell och toka; ty elieſt fölle hon ei på den tanka at gilla det förſlaget/at utwälia brodren fram för dig/ som är en så förtreffelig Konung/ och nu ſkattar jag hennes ſwar mycket ſlätt/ emedan jag ther af finner at hon åſtundar honom; doch må hon billigt haſwa det hon ſielf begärar. Lyktades theras tal ſåledes/ at Konungen låfwade Hrörik ſine dotter; och giordes hon nu redo at fölia med Helge. Sedan reſte the ſina färde utur Sweawällde/ talandes under warande reſa wid hwar annan om deñe handelen/ och befans huru Kong Ivar härutinnan warit rådande. När Hrörik blef kunnig om theras ankomſt til Seland/ ſkickar han them ridſkiutz och mycket folk til mötes/ låtandes tilreda gåſtebud them at undfägna; och under warande tid höll han bilåger med Öda. Then wintren dwaldes Helge hemma på Seland och giorde ſig glad. Emot ſomaren for han uti Hernad/ ſåſom hans wana war. Hrörik åtte en ſon med ſin Huſtru/ hwilken het Harald; han war ſå utmärkter: at hans framtänder woro ganſka ſtore/ och til färgen ſom gull; Stor war han til wäxten/ och af ett wackert anſeende/ och tå han war try åhr gammal warhan redan ſå ſtor ſom tålf åhra Swenner.

Thet begaf ſig en ſommar at Kong Iwar kom öſtan ifrån Swerige med ſin Krigshär/ och wille fårdas til Ridgöta-

ſtan af Svithiod, oc villdi ferdaz til Reidgotalandz. Han lagdi ollu lidinu vid Selund, enn gerdi bod Hræreki magi ſinom at han kæmi til hans. Enn han ſagdi Aude konu ſinne; hon ſpyrr hvert han ætli at fara a fund hans, oc bioda honom til veizlu a land up, oc bidr han vid hafaz tha nott. Enn um qvelldit er Hrærekr for at ſofa, hafdi Audur bua latit eina reckiu, oc thar med oll klædi ny, oc var hon ſett a midt golf, hon bad Kong thar i ſofa oc huxa hvat han dreimdi, oc ſeg mier at morni. Nu legz Kongr i hviluna, enn hon feck ſier adra ſæng. Um morgininn kemr thar Audr oc ſpyrr epter draumun hans. Mik dreimdi ſagdi han at ec thottumz vera ſtaddr nærri ſkogi nockrum, oc var thar hia vollr fagr oc ſlettr; thar ſa ec hia ein hiort ſtanda a vellinom: tha rann or ſkoginom hlebardr ein, oc thotti mier fax hans ſem gull, en hiortriñ ſtack hornum under bog dyrinnu, oc fell that daudt nidr. Thar næſt ſa ec hvar flaug flugdreki mikill, oc kom thar ſem hiortrin var, oc heimter thegar i kler ſer oc ſleit allan ſundr. Tha ſa ec birngötaland. Då anlände han med hela ſin Krigsmacht wid Seland/ giörandes bod til ſin måg Hrörik / med begäran/ at han wille infinna ſig hos honom. Han lät ſin Huſtru Öda ſådant weta; hwilken ſporde om han icke wille biuda honom up på landet och til måltid; men töfwa ſkulle han then natten öfwer med ſin reſa. När thet war lidit in på qwällen och Hrörik ſkulle gå at ſofwa/ hade Öda låtit midt uppå golfwet ſätta ena ſärſkilt ſäng/ ſom war bäddat med all nya kläder; ther yti hon bad Konungen ſofwa/ och lägga på minnet hwad han drömde/ hwilket han andra morgonen ſkulle henne förtälia. Nu lade Konungen ſig at hwila/ men hon feck ſig en annan ſäng. Om morgonen kommer Öda til honom och frågar hans dröm; hwaröfwer han giorde ſådan berättelſe: mig förekom uti drömen/ ſade han/ ſom wore jag ſtadder når in til en ſkog / hwar hos war belägen en fager ſlätt-wall / ther en hiort uppå gräſet geck uti beet: utur ſkogen framrände en Leopard hwars mahn war ſkinande ſom gull/ och hiorten ſtack honom igenom med hornen fram under bogarna / ſå at han föll död neder: ther näſt ſåg jag en ſtoran flogdraka/ flygande in uppå hiorten / then han faſt ſpände med ſina klor och all ſönder ſlet. Sedan ſåg jag en Björninna/ hwilken thes Unge föllg-

de

birndyr, oc fylgdi - - - - oc villdi drekinn taka hann, enn byrnin vardi, oc vaknadi ec tha. Audur mælti: thetta er mikill draumer, oc varaz tu Ivar Kong fadur minn, at han vieli thic ei, er thu finnr han, thui at thar hefer thu set Konga fylgia, oc mun thier eiaz vid oroſtor, oc væri betr at ei ælter thu hiortin, er thier ſyndiz, enn til thes thætti mier thu tho likligaztr. Than ſama dag for han med marga menn a fund Ivars Kongs. Han geck a Kongs ſkipit oc firi lyptingina, oc heilſade Ivari Konge. Enn han ſvaradi ongu, oc let ſem han ſæi hann ecki. Tha ſagdi Hrærekr, at han hefer bua latit veizlu a moti Ivari Konge, oc villdi hanom til ſin bioda. Kongr ſvarar, oc qvez illa gipt hafa dottr ſina, oc qvad ei vera undr thot hon hefdi illa vid han breit. Hrærekr ſvarar oc qvez vel vid una, qvez oc ætla dottr hans ynde ei illa vid ſitt giaforð. Tha ſvarar Kongr reidugliga, oc ſagdi, at han viſſi ogerla hverſu thau bioggu vid han, Helgi oc Audur, qvad that i hvers manz munne at Haraldr veri ſon Helga Kongs,

de / honom wille drakan förfölia och faſttaga / men biörnen förſwarade honom / och i thet ſamma waknade jag / ſade Konungen. Då ſade Öda: thetta är en märkwärdig dröm / och achta dig för Kong Jwar min Fader at han icke ſwiker dig / när du finner honom / emedan dig har ſyntz högdiur eller Konungars hamnar / och föreſtår dig til äfwentyrs något ſwårt krig / och wore bättre att tu intet jagar then hiorten ſom dig ſyntes; doch likwäl förekommer mig at du är der til ämnad / och beteknad. Then ſamma dagen begaf han ſig i föllie af många män til Kong Jwar / geck in på hans ſkep och ſteg ſnam för kajutan / hälſandes Kong Jwar. Men Konungen gaf intet ſwar / utan låddes ſom han ei hörde eller ſåg. Hrörik / ſom då ſökte med all tienſt at blidka Swärfadren / ſade ſitt ärande: at han hade låtit tilreda ett gäſtebud / hwar til han kommen wore at biuda honom. Konungen ſwarar tå: ſig uti en elak ſtund hafwa ſin dotter bortgifft / ſejandes / thet intet wara under / om hon alldrig bleſwe honom trogen. Hrörik ſwarar at han wäl med henne kommer öfwerens / och wille förmoda at Konungen och ſå ſkulle intet ångra thet han giordt medelſt ſin tilſäjelſe och lofwen. Då ſwarade Konungen wredeligen / ſäjandes: han kunde omöjeligen weta hwad ſpratt Helge och Öda giordt honom med ſitt umgänge / men det wore i hwars mans munne at Harald är ſäkert

Kongs, oc hans mynd væri a theim sveine; letz til thes komin at lata hanom vita svik thessi, oc qvad hanom synaz mundu at ei ættu their hana bader, oc helldr vil ec at thu gefer hana brodr thinom, en thannig fari lengr at thu thorer ei at hefna. Hrærekr letz that ei heirt hafa, enn yfer hver vetna framm, vill han ei lata konu sina, oc bad Ivar Kong rad til legia. Enn han qvez, ei odru vise rad til leggia, enn han dræpi Helga, let alldri mundi fyrr verda vel med theim, edr hitt ella at han letti konuna firi Helga. en qvad ohæft sva buit. Hrærekr qvez alldri mundi konuna lata, helldr hefna. Ridr han tha brott med sina menn, en Ivar for sudr till Reidgotalandz.

Um haustit er Helgi kom heim var Hrærekr okatr sva mioc, at engi feck ord af honom; enn Audr læt bua til veizlu rikugliga i mot Helga, oc at thessare veizlu voro margskonar leikar. Helga thotti mikit mein er brodr hans var sva okatr, oc bad han fara i leik med ser. Enn han qvez ei mundi leika at sinne.

kert Kong Helges son / then bemälte pilt wore ganska liker. Thetta bedrägeri / honom at uptäcka wore han ankommen / och som honom mißhagade at the både skulle äga henne / wille han heldre att Hrörik afstode henne aldeles til sin broder / än af klenmodighet låta detta längre blifwa ohämnat. Hrörik utlät sig sådant intet hördt hafwa; men ehwad som wore å färde / wille han ingalunda släppa sin hustru: bediandes Kong Ivar meddela sig något råd wid så beskaffad sak; hwilken swarade: intet annat wara til råde / än at han / anten skulle dräpa Kong Helge / ty förr blefwe thet aldrig någon förtrolig kärlek them emellan / eller också skulle han afläta qwinnan til Helge / hwilket oanständigt wore / och annan utwäg gofwes icke. Hrörik sade sig alldrig wilja mista sin hustru / utan fast häldre skola hemnas denna skymf. Sedan the tagit afsked / rider han bort med sine män hem igen / och Kong Ivar färdas söder uth til Ridgötaland.

Om höften / när Helge hemkom / war Hrörik mächta olustig / så at ingen feck ett ord af honom; men Oda lät tilreda en prächtig måltid emot Helge / då äfwen åtskilliga lekar anstältes. Helge mißhagade storligen at hans broder war så olustig / bediandes honom inställa sig uti leken; men han sade sig intet wilia leka för denna gången. Helge bad honom åntå wara lustig / och låtom oß / sade han / taga

sinne. Helgi bad hann vera katann oc tokum hesta ockar oc ridum i turniment sem vid erum vaner. Hrærekr spratt up thegiandi, geck til manna sinna, oc tok vapn sin, hialm oc brynio, sverd oc spiot, oc ridr ut, enn aller adrer ridu ut med burtsteingr. Helgi brodr Kongs kemer i mot hanom med burtstong; Hrærekr leggr under hond hanom med spioti oc i gegnum hann, oc fell Helgi daudr af hestinom. Nu rida til their er hia voro, oc spyrr hvi han hafdi gert that hit illa verk? Han læt ærnar saker til, qvez han sport hafa, at Helgi hafi glapt konu hans. Aller duldu thess, oc qvadu mikla lyge. Enn er Audur spurdi thetta, letz hon vita at thetta var rad fodr sins, oc tho ei allt framm komit that er han hyggi; oc qvad that mundu synaz bratt. Hon toc son sinn Haralld, oc reid a burt, vid marga men, enn Hrærekr for at veizlu sem vandi hans var til.

Litlu sidarr kom at sunnan Ivar Kongr; oc er Hrærekr spyrr that, reid han a fund hans. Ivar Kongr spyrr at Helge Kongr var felldr, oc sagdi han thetta vera nidingsverk mikit, oc bidr vapnaz lid taga wåra håstar och rida i Tornerspel/ som wj elliest årom wane. Hrörik sprang tå up/ stilla tigande/ geck til sina mån/ tog sin wapn/ hielm/ brynio/ sword och spiut/ och rider ut på platzen: Redo också alle the andre uth tillika/ hafwandes sina Riddarestånger. Med en sådan/ kom Helge rännandes obewäpnad emot sin broder Hrörik/ hwilken/ med sitt hwassa spiut rände honom under armē twert igenom arlen/ så at han föll döder ned af håsten. The/ som når stadde woro/ redo til/ beströte/ och frågade hwarföre han giordt thenna onda gärning? han säger sig stor ordsak ther til hafft hafwa; i ty han försport huru Helge har tubbat hans Hustru. Alla nekade ther emot/ och sade thet wara en stor osanning; beklagandes hans galenskap så wäl som brodrens olycka. När Hda feck här om weta/ tykte hon förstå/ at thetta war hennes Faders råd och ingifwelse/ men ther med skulle thet ej lyktas; ty åntå wore intet alt uträttat efter hans upsåt/ hwilket snart skulle komma uti dagzliuset. Hon tog sin son Harald/ och red bort/ med stort sällskap; men Hrörik reste kring och höllt roligt lag som hans plägsed war.

Kort therefter/ ankom Konung Ivar ther söder. Hwilket när Hrörik feck weta/ red han honom til mötes. Tå blef Ivar kunnig om förbemelte Helges fall/ på hwilken han sade en grof mißgärning wara begången; befaller fördenskul sit manskap genast

lid sitt skiott, oc hefna vinar sins. Han spyrr at Hrærekr ætlar a fund hans, thui byr hann lid sitt til landgengu, oc bidr that fara up i skog thann, er a var leid thessarri, er von var at Hrærekr mundi ofann rida til siofar. Enn sialfr giec Ivar Kongr a land at eins med thui lithi er epter var a skipunumm, oc let setia up merki sitt, oc giec i moti Hræreki. Enn er their, er i skoginom voro, heyrdu ludr Ivars Kongs, runnu their or skoginum epter theim Hræreki oc hans lithe; oc er their funduz Kongarner borduz their, oc fell thar Hrærekr med allo lithi sino. Sithan beiddiz Ivar Kongr, at that riki veri hanom gefit til forrada. Gengu tha under hanom aller their er næster voro. Litlu sidar, kom at ofan Audur hin diupaudga, dottr hans, med her allann thann sem hon feck; enn med thui at Ivar Kongr hafdi ecki her sva mikinn at han mætti beriaz vid landzherinn at sinni, tha for hã burt til Svithiodar. Than sama vetr safnade Audur til ollu gulli oc dyrgripum, er hon matti fa, i thui riki, oc att hafdi Hrærekr Kongr, oc sendi til Eigotalanz; enn er vorar, byr hon ferd sina

wäpnas och hämnas sin gode wän. Och som han förmerkte at Hrörik ärnar sig emot honom / upställer han sit folk på landet / gifwandes them i befallning / at draga sig in uti skogen / hwilken han förmodar at Hrörik skulle toga förbj / om han ärnade sig utföre til siöstranden. Sielf geck K. Ivar uppå landet / anförandes allenast thet manskap som woro efterlemnade på skepen / låtandes upsätta sitt Baner och geck Hrörik emot. När nu the / som i skogen förborgade woro / hörde liudet af Konungens Basun / rusa the fram utur skogen / och hugga Hröriks folk uti flanken. Tå begyntes sielfwa slaget Konungarne emillan; hwilket så aflop / at Konung Hrörik med alt sitt folk omkom. Sedan begärade Kong Ivar at honom skulle upgifwas hela Riket at råda öfwer / och gofwo sig under hans lydno / alle the som ther i neigden boendes woro. Icke långt ther efter / kom Öda den diuprike ned ifrån landzorterne / med allan then här / som hon sammandragit hade; Och emedan K. Ivar / befant sig intet så manstark / at han kunde inlåta sig i något slag / med all then ganska landzhären / ty reste han / wid så beskaffat tilstånd / af til Sweriget igen. Then samma winteren / samlade Öda alt gull och dyrbara häfwor / som uti riket befintelige woro / och K. Hrörik tilförendeått hade / them hon försende til Ö-götaland; och när wären inföll / giorde hon sig färdig och reste

sina or landi, oc hefer med sier Haraldr son sinn, oc allt that fe er hon matti med sier koma. Mart stormenni for med henni; hon hellt fyrst til Eigotalanz oc sidan austr i Gardariki. Thar red firi Kongr sa er Radbiarter het, han toc vel vid Aude oc lithe hennar, oc baud med sier at vera med ollu lithi sino, oc hafa gott yferlæti i sino landi, oc that thadi hon. Ivar Kongr legger nu under sic riki that allt er att hofdu their brædr. En Radbiartr bidr- Audar, oc med thui hon var landflotta af Selunde med son sinn, tyckez hon thurfa nockut traust, that er syne hennar veri til hialpar er han yxe up. Oc med thui Radbiartr var rikr Kongr, giptiz hon hanom med rade Haraldar, enn at var ecki spordr Ivar Kongr firi hennar.

Enn er Ivar Kongr spyrr thessi tidinde at Audur var gipt, thycker hanom Radbiartr Kongr fyrna diarfr, er han feck hennar, an hans leifis. Thui safnar han lithi, oc her miklom um oll sin riki, Svithiod oc Danmork, var that sva mikit fiolmenni at ei matti telia hve morg skip han hafdi, oc stefner ollum her thessum i austurriki a hendr Radbiarte Konge, oc qvez

ste af landet / hafwandes med sig sin Son Harald och all den egendom hon kunde föra. Henne följde också mång förnämlig man; och stälte hon sin kosa först til Ö-göthaland/och ther ifrån öster til Gardariket/ hwaröfwer en Konung rådande war benämd Radbiart; then ther wäl antog henne och des sällskap / tilbiudandes them at wara ther wistandes och förblifwa qwar / då alt skulle henne stå til tienst som hon wille hålla til gobo; och thetta wilkor tog hon wid. Kong Ivar lade då under sig alt thet riket som warit förberörde bröder tilhörigt. Kong Radbiart begärade Öda til åchta; och war tilfället henne önskeligit: ty / aldenstund hon med sin son war landzflychtig / och måst lemna Seland / tycktes hon sig behöfwa någon tröst och förswar/som kunde lända hennes son til ena hielp då han wuxe up. Nu / aldenstund Radbiart war en riker Konung/ gifte hon sig honom/ endast med sin sons råde; men Kong Ivar blef intet ther om frågad på hennes wegnar.

När nu Kong Ivar sporde thessa tidender / at Öda war gift / tyckes honom Radbiart wara mycket förmåten som ingått med henne giftermål/ utan hans lofwen och tilsäjelse. Ty samkar han ihopa en Krigshär utaf alla sina Länder/både i Swerige och Danmark; och war han tå så folkrik at ingen kunde räkna hans många skep. Med thenne sammanstämde hären achtade han draga

qvez eida skylldu oc brenna allt hans riki. Var Ivar Kongr tha gamal mioc. Oc er han kom lithinu austr i Kyrialabotna, ætladi han thadann up at ganga, med her sinom. Thui at thar tok til riki Radbiartar Kongs. That var eina nott er Kongr svaf i lyptingu a dreka sinom, at honom thotti dreki mikill fliuga austann af hafino, oc thotti litr hans sem gull eitt, oc syndra af hanom up a himininn, sem syndr flygi af afli, oc lysti um oll hin næstu lond af hanom; oc thar epter thotti hanom aller fuglar, som voro a ollum nordur londum. Tha sa han i annan stad, at updro sky i land nordri, thui fylgdi ofurmikit regn oc hvass vidri, oc elldingar oc eysa. Hin mikli dreki flo af sænum a landit, tha kom i moti hanom regnit, oc illvidrit, oc sva mikit myrkr, at thui næst sa han ei drekann ne fuglana, enn heyrdi tho gny mikinn, oc geck allt sudr oc vestr um landit, oc sva vida sem hans riki var; oc tha thottiz han sia thar sem skipinn voro, at oll voro rrdinn at hvolum einom, oc unnu a haf ut. Oc sidan kvanar han, oc lætr kalla til sin Hordr fostra sinn, oc sagdi hanom uth at ofwerrumpla Kong Radbiart / hwilkens rike han alt förröda och bränna skulle. Kong Ivar war då mycket gammal. Då han nu med sitt folk anlände öster uti Kyrialabotn / thereft Kong Radbiarts rike tog wid / ärnade han landstiga. Thet hände en natt / när Konungen sof uti kajutan / på sit Höfdinge-skep Drakan / då tychtes honom en mächta stor draka flyga öster up af hafwet; hwars färga war som gull / och gnistrade af honom alt up åt Himmelen / såsom utur en smidie-ugn / så at från honom lyste kring om alla the nästa länderna: och ther efter tychtes honom fölia alla the foglar som uti Nordlanden wistas. Åter såg han / uppå ett annat ställe / upstiga norr i landet / en molnsky / som förde med sig förfärlig mycket regn / gallwäder / liungeld och ijsglop. När nu then store drakan flög up utaf sion på landet / då öfwerilade honom regnet och illwädret / och så mycket mörker / at han sedermer intet syntes / ei heller foglarna / doch hörde han ännu thet mykna gny som geck allt sudwest öfwer landet / och så wida hans riken sig sträkte; och tå tyckte han sig see then ort hwareft hans skep lågo / hwilke alle woro blefne til hwalfiskar och summo ut på hafwet. Sedan waknar han / och låter kalla til sig Horder / sin Fosterfader / then han bad uthtyda

hanom drauminn, oc bad hanom rada. Hordur qvez vera sva gamladr, at han letz ei kunna at rada drauma, han stod i biargi, firi ofan bryggio spordinn, enn Kongr la i lyftingu oc spretter langskorum, er their rædduz vid. Konginom var oskapligt, oc mælti: gack a skip Hordur, oc rad draumminn. Ei man ec utganga, svarar hann, oc tharf ec ei at rada draum thinn, thui sialfr muntu vita hvert han merker; oc meiri von, at skamt muni lida hedan, adur skiptaz mun riki i Danmork oc Svithiod, oc er nu kominn a thic helgarde, er thu hyggz oll riki munn under thic leggia, enn thu veitz ei at hitt muni frammkoma, at thu munn deyia, oc ongver thiner fa rikit. Kongr mælti: gack hingat oc seg illspar thinar. Hordur mælti: her munn ec standa, oc hedan segia. Kongr mælti: hvor er Halfdan Snialli med Asum? Hinn svarar: han var Balldur med Asum, er oll Regin gretu, oc thier olikr. Vel sagdi thu, qvad Kongr, gack hingat oc seg tidinde. Hordur svarar, her mun ec standa, oc hedan segia. Kongr svarar hvor var Harekr med Asum? Han var Hæner er Hræddaztr var uthtyda drömen. Han sade sig wara så gamal til åren at han ei mera war dugelig at uthtyda drömar. Han stod tå uppå en bergs-klinta / fram för ändan af skeps-bryggan / men Konungen låg uti kajutan och löfte täckelset undan för tältet / medan som the talades wid. Konungen war ängzlig / och befalte han Horder stiga in på skepet och ther uthtyda hans dröm. Dit går jag intet / swarade Horder; giöres och intet behof at uthreda din dröm / ty sielfwer lärer du weta hwad han betyder; och är förmodeligen intet långt thertil / at Swea och Danska riken skola skiftas och åtskilde bliswa. Nu åst du thes närmare komen uti dödsens käftar / som billar dig in / at kunna underkufwa all rijken / och wet ei besinna / at thet enda skal hafwa sin framgång / att du snart måste dö / och ingen af dine anhängige riket bekomma. Tå sade Konungen: gack hit / och säg dina onda spådomar. Nei / sade Horder / här will jag stå / och them förkunna. Konungen framstälte thessa frågor: Hurudan är Halfdan Snelle / eller then wältalige / hos Asianerne? Horder swarar: han är som Balldur / ibland Asianerne / then alla Gudarna begreto / warandes tig werkeligen olijker. Wäl talar du sade Konungen: gack fördenskull hit / och gör din berättelse. Horder swarar: här skall jag stå och göra dig besked. Konungen sade än widare: Hwem är tå Harek bland Asianerne? Horder

var vid Asa, enn thier tho illur. Kongr spyrr, hvor var Helgi hinn Hvassi med Asum? Hinn svarar: han var Heimdallur er heimskaztur var med Asum, enn thier tho illur. Kongr mælti: hvor em ec med Asum? Thu munt vera ovinur, sa er vestr er til, oc heiter Midgardz ormur. Kongr svarar reidr mioc: ef thu segir mier feigd mina, tha segi ec thier at thu munt ei lengr lifa, thui at ec kenni thic, thar er thu stendr Thrudnathussinn, far thu nu nær med Midgardz orminom oc reinum med ockar. Tha var Kongr sva reidr at han liop or lyptingunne, ut um skarernar. Enn Hordur steiptiz af biarginu, oc a sæ ut, oc sau menn their sem voro a Kongs skipinu thetta sidaz til Kongs oc Hordar, enn hvergi kom up sidan. Epter thessa atburdi er blasit lithino til landgengu, oc eiga thing. Spyriaz tidinde thessi um allan herinn at Kongr er daudr, oc radz leitat, hve med thenna mikla her skyldi fara. Syndiz theim, at their Ivar Kongr var daudr, enn atti engar

svarar: han är sådan som Håner/ hwilken för Asianerne war then rådaste; och är han dig likwäl mycket widrig. Konungen sporde honom til: hurudan är Helge then hwasse bland Asianerne? Horder svarar: han war som Heimdaller/ hwilken war then dårachtigaste af alla Asianerne/ och är emot dig likwäl ond och wrånger. Konungen sade: huru är då jag ansedder bland Asianerne? Du/ sade han/ månde wara en af theras owänner/ then wärsta som til är/ och heter du Midgardz ormen. Tå swarar Konungen/ af ganska wredt mod: där så är at du förkunnar mig min dödh/ tå säger jag dig thet tilbakas/ at du ock intet längre lefwa skall: ty jag seer och kenner dig wäl ther du står/ en wanskaplig jätte; stig neder/ och kom närmare i färd med Midgardzormen/ och låt oß försöka hwarannan. Konungen/ war så förifrad/ at han sprang utur kajutan/ öfwer bord. Horder störter sig äfwen utföre berget i sjön; och the som uppå skepet woro sågo sedermer icke til Horder och Konungen/ ty ingenthera kom sedan up igen? Efter thenna händelsen/ gafs med blåsande tekn/ at folket skulle stiga på landet och hålla Ting. Tå blef kring hela Krigshären bekant at Konungen war döder/ och rådgöra the hwad man begynna skulle med thenna mykna Hären. Funno the för godt/ at/ alldenstund Konungen war döder/ för hwilken the sig wåga borde/ och the hade

gar saker vid Radbiart Kong, at hverr madur fære heim sem skiotaz, at godum byr. Var that radz tekit at rofit var leidangrit, oc sigldi hverr til sins landz.

Oc er thetta spyrr Radbiartur Kongr, setti han Haralld stiupson sinn yfir skip sin oc her. For tha Haralldr med her sin a Selund, oc var han thar til Kongs tekin. Thui næst hellt han at Skaney til thes rikis er att hofdu modrafrændr hans. Var thar thekit vid hanom vel, oc efldur thadann mioc at lithe. Tha for Haralldr up at Svithiod oc lagdi under sic allt Sviaveldi oc Jotland, er att hafdi Ivar modrafodur hans, oc hof tha up marga fylkiskonga, er adur voro rekner af rikinom, oc flyd hofdu firi Ivari Konge. Haraldr Kongr hafdi starfsamt riki um ondverda daga sina; firi tha sok, at han var ungr, thotti monnum sem dælla mundi at leita epter fodra leifdum, er adur voro rekner af riki firi Ivari Konge, oc Ingialdi Konge. Haraldr var tha xv vetra er han var til rikis tekinn. Oc med thui at men visu at han mundi eiga mioc herskatt at veria riki sitt, er han var ungr at alldri: tha var that

de thesutan ingen sak med Kong **Radbiart**/ så stode nu hwar man fritt fara hem til sin ort/ med thet första som de finge god bord. Allt thetta höllt man rådeligit och blef krigstoget uphåfwit/ då hwar seglade hem til sitt land.

När Kong **Radbiart** thetta spörde/ satte han sin stiufson **Harald** öfwer sin här och örlig skep/ hwarmed **Harald** färdades til Seland/ och blef ther til Konung antagen. Ther nest höllt han sin led til Skåne/ hwilket rike hans moders fränder tilförene ått hade. Han blef ther wäl antagen och förstärkter med folk. Therifrån for han up åt Swerige/ och lade under sig alt Swea-wälldet och Jättelandet/ hwaröfwer hans moderfader **Ivar** rådande warit. Han uphof många fylkes-Konungar/ som warit fördrefne och mäst flychtat för Kong **Ivar**. I begynnelsen af sina regementz dagar/ hade Kong **Harald** mycken möda och stort beswär; ty af den ordsak/ at han war unger/ wisste sig tilfälle för många at sträfwa efter sit fädernes godz/ hwarifrån the af Kong **Ivar** förjagade warit/ så wäl som af Kong **Ingiald**. ty Kong **Harald** war tå allenast femton år när han antog riketz styrelsen. Och emedan man befruchtade at hans rike altid skulle ligga i fara för krigshärjande/ och han mycket skulle hafwa at göra/ til at wärja thet samma för uproriske/ som torde resa sig emot honom/ aldenstund han war

ung

that radgert at aflat var at ſeidſlu mikille, oc ſeidt at Haralde Konge; oc felldr blotſporn til, at han ſkylldi ecki byta jarn. So var oc ſidã, at han hafdi alldri hlif i orroſto, oc feſti tho eigi vopn a hanom. Han gerthiz oc bratt hermadur mikill, oc atti ſva margar orroſtor, at einginn var ſa i ætt hans, at thuilikann herſkap hafdi att med riki ſino ſem han, oc thui var han kalladr Haralld Hillditonn. Han eignadiz med orroſto oc hernadi, oll thau riki ſem att hafdi Ivar Kongr, oc thui meira, at einginn Kongr var ſa i Danmork oc Svithiod at ei gylldi hanom ſkatt, oc gerduz aller hans menn. Han lagdi under ſic luta thann Einglanz er atti Halfdan Snialli oc ſidan Ivar Kongr; han ſetti Konga oc Jarla, oc let ſier ſkatt giallda. Herraud Kong ſon Hervardar Ylfings ſetti han yfer eiſtra Gautland, er at hafdi fodur hans oc Granmar Kongr.

I thann tima er Haralldr Kongr Hillditoñ ſettiz at riki nom Svithiod oc Danmork, var ſa Kongr i Reidgotalandi, er Hilldibrandr het, rikr Kongr oc hermadur mikill; oc er han toc at elldaz, ſettiz

ung til åhren; altſå fatta the thet råd/ at the anſtälte ett ſtort trälleri/ til Kong Haralds tienſt och fördel; och föll tå den lätten honom til uti blodoffret / at å honom intet järn bita ſkulle. Hwarföre han ſedermer/ aldrig uti fältſlag brukade någon ſköld/ eller Harneſk/ och kunde likwäl inga wapen giöra honom ſkada. Han blef ſnarligen bekanter för en ſtridbar man/ emedan han höll ſå många fältſlag/ at uti hans ſlächt ingen theßutan warit/ ſom ſådana märkeliga krig förde/ til landetz förſwar; han blef fördenſkull kallader Harald Hildetand. Med krig och örlig underlade han ſig alla the länder ſom Kong Ivar ätt hade/ och ſom mer är/ at ingen Konung i Swerige och Danmark war/ ſom icke måſte gifwa honom ſkatt/ och all folken bleſwo hans underſåtare. Han lade jämwäl under ſig then delen af Engeland/ ſom Halfdan Snelle/ och efter honom Kong Ivar ägt hade; hwar öfwer han ſatte Konungar och Jarlar/ the ther måſte giälda honom ſkatt. En benämd Heröder/ Herwardr Ylfings ſon/ ſatte han til Konung öfwer Öſter-Göthland/ hwilket land hans Fader/ ſamt Kong Granmar tilförene ägt hade.

På then tiden/ ſom Kong Harald Hildetand ſatte ſig at ſtyra Swea och Danſka riket/ war uti Nidgöthaland en Konung benämd Hildebrand; han war en riker Konung/ och mycket ſtridbar; hwilken tå uppå ſin

ſettiz han at londum. Han atti II. born: ſon hans het Hillder en Hilldur dotter; hon var allra meyia friduz oc ſkapſtor mioc; Oc er Kongr var mioc gammal, tok han banaſott. Enn er ſottinn toc at hanom at lyda, heimti han ſon ſinn til ſin, oc redi hanom morg heilrædi, oc ſagdi ſva: at that væri hit fyrſta, at han gipti ſyſtr ſina langt i bort. Hit annat, at han midladi henni ongvan lut af jordum i lande ſino. Hit thridi, at han fengi henni ongva thionuſto menn, ſva at hon mætti med valldi hallda ſic, oc menn ſina; mun nu ſkilia vora ſamviſt, ſagdi han, hallt oc ſomu vine er ec haft hefi, er thu ert madr ungr, oc tharft forſia at ſkipa riki thino. Sidan andadiz Kongr, en landzmen ſetia thing at landz logum, oc a thingino ſetia their Hillder Kongs ſon i haſæti, oc gefa hanom Kongs nafn. Sidan ſveria their hanom trunadarcida oc hlidne, enn han theim landzlog; oc epter that gerir han theim veizlu micla erfi, epter fadur ſiñ, oc fagnadar ol vinom ſinum oc rikom monnom, er fyrr hofdo hafz med hinom gamla Konge. Oc er ſkipat var rikit

ſin ålderdom ſatte ſig i rolighet/ at ſee ſina länder til godo. Thenne ägde twenne barn: ſonen het Hilder/ och dottren Hildur/ hon war then aldradåjeligaſte mö/ och hade ſtor tanka om ſig. Och när Konungen war til en hög ålder kommen/ blef han dödelig ſiuk; och när ſiukan tog öfwerhanden/ kallade han ſonen til ſig och gaf honom mång hälſoſam råd. Thet förſta war at han ſkulle gifta ſin ſyſter långt bort: För det andra ſkulle han intet meddehla henne af jordene/ uti ſitt land; Och til det tredie/ ſkulle han intet få henne ſå många tieneſtemän at hon kunde wåldſamligen förhälla ſig emot honom. Och ſom wi nu måſte ſkilja wårt umgänge/ ſade bemälte Konung/ ſå hålt du wänſkap/ med the ſamma hwilka jag haft til wänner/ hälſt emedan du äſt en unger man/ och tarfar förſichtiga råd/ at dymedelſt foga en god anſtalt uti dit rike. Sedan aſſomnade Konungen/ tå underſåtarena/ ſatte Ting efter landetz lag och ſedwänio/ och wid warande ſammankomſt/ ſatte the Hilder uti högſäte/ och gifwa honom Konungsnamn/ ſedan ſwerja the honom trohetz Ed och lydna/ och han ythfäſter ſig theremot at bibehälla them wid theras landzlag. Thereſter giorde han för them ett ſtort graföhl efter Fadren/ wål fagnandes ſina wänner/ och the mächtige män/ ſom tilförene hade förhållit ſig hans fader/ then gamle Konungenom/ tilbundne. Efter thenna giorda anſtalt

kit med theſſum hætti, genger Hilldur Kongs dottur firi brodur ſinn, litur hanom oc qvedur blidum ordum etc. (Hier vantar mikit vid.)

A einu hauſti kom Hringr a fund Haralldar Kongs, frænda ſins, oc feck thar agætar vidtokur, oc var thar um hrid i godu yferlæti; oc med thui Haralldr toc tha mioc at eldaz, hitte han Hring Kong frænda ſinn oc ſetti han yfer her ſinn, at hegna lond ſin. Dvaldiz Hringr med Harallde langar ſtunder. Oc er elli toc mioc at ſiga a hendr Konge, ſetti han Hring Kong yfer at Upſolum, oc gaf hanom til forrada Svithiod alla oc Gautland veſtra, enn han ſialfr hafdi yferſokn um alla Danmork, oc eiſtra Gautland. Hringr Kongr feck tha Alfhildar, dottur Alfs Kongs, er lond atti millom elfva tveggia, Gautelfar oc Raumelfar; thau voro oc tha kallader Alfheimar, oc nu Marklond mikill. Hringr atti ein ſon vid konu ſinne, ſa hiet Ragnar. Haralldr Kongr atti ſunir II. var annar Hrærekr Slaungvobauge, enn annarr Thrandr gamli.

i riket/ träder Konungs dottren Hildur fram för ſin broder/ gaf en blid upſyn / och talar honom til med liufliga ord. (Här felas nu mycket uti ſielfwa Texten.)

Thet hände en höſt at Hringer kom at beſöka ſin frända Kong Harald / hos hwilken han blef härligen unfägnat och ther uppehölt han ſig en tid/ i godt förtroende. Och emedan Harald begynte tå mycket at föråldras; ſatte han ſin frända Hringer öfwer krigsmachten / hwarmed han hägna och förſwara ſkulle hans länder. Hringer dwaldes ther länge hos Kong Harald. Men när ſom ålderdomen alt mer beſwärade Konungen / ſatte han Hring til Konung öfwer Upſala / gifwandes honom alt Sweriget med Weſter-Göthland at råda öfwer / men ſielf hade han upſikt öfwer Danmark och Öſter-Göthaland. Hringer feck Alfhild/ Kong Alfs dotter / under hwilken hörde the länder / ſom emellan både Göt-Elfwen och Nom-Elfwen belägne woro / och tå förtiden kallades Alfhem / men nu ſtora Markland. Hringer ägde en ſon med ſine huſtru/ och het han Ragnar. Kong Harald ägde twenne ſöner; en wid namn Kårik Slöngwoböge / then andra war Tronder then gamle.

Bravallar bardagi, milli Haralldar Kongs Hilldítann, oc Sigurdar Hrings.

Tha er Haralldr Kongr Hilldítonn var ordinn gamall, at han hafdi CL. vetra; la han i reckio oc matti ei ganga. Tha var that vida um riki hans er agengu vikingar med hernat, oc thotti vinom hans illa fara rikinn er thau toco at eidaz, thotti oc morgum monnum han full gamall. Thes er getit, at nockorer riker menn toku that rad, er Kongr var i kerlaug, at their logdu ofann yfer vidum, oc baru a griot oc villdu kæfa hann i lauginne. Oc er Kongr visse at their villdu tapa hanom, bad han tha lata sic brott or lauginne, veit ec at yderz thycker ec ofgamall, sagdi han, er that oc satt, enn vel mætti ec verda skapdaudr, enn ei vil ec thennann dauda at deyia i lauginne, vill ec helldr Kongligar deyia. Tha komu til viner Kongs oc toco han brott. Litlu sidar gerdi Kongr menn til Svithiodar, a fund Hrings Kongs, frænda sins, med theim

Om Bråwalla Slag, emellan Konungarne Harald Hilldetand och Sigurd Hring.

När Kong Harald Hilldetand hade lefwat så länge, at han war ett hundrade och femtijo år gammal, war han ock af ålderen så wanför at han stadigt låg i sången, och förmåtte intet gå. Då blef hans rike å alla sidor af siöröfwares härjande antastat: Hwilket geck hans wänner swåra til sinnes, at ett så mächtigt rike skulle så bli til rofs och förödas. Mången misnögder tyckte ock at Konungen hade lefwat sin bästa tid, och wore nu gammal nog. Thet förmåles at några myndige män ingingo thet råd, at taga honom af daga; sökandes läglighet när Konungen war uti karbad: så at the, oswan honom lade trän, och buro stenar ther uppå, wiliandes förqwåfa honom uti badet, medelst rök och hetan. Men när Konungen märkte at the således ärnade förgöra honom, bad han the wille taga honom utur badet, sägandes: jag wet nogsamt at för Eder tyckes jag wara lastgammal; thet är ock sant: doch likwäl må jag få en önskeligare död än thenna, och intet uti badstugun omkomma; utan fast heldre bör mig dö sasom en Konung anstår. Då stego Konungens wänner til och togo honom bort. En tid therefter giorde Konungen bud til sin frända, Konung Hring i Swerige,

theim ordsendingum, at han skylldi safna her, um allt that riki sem han vardveitti, oc beriaz vid hann; oc let segia Hringe allan atburd er til hafdi komit, er Donum thotti han ofgamall. Epter thetta safnar Hringr Kongr lithi um allt Sviavelldi oc vestra Gautland. Han hafdi oc mikit lith af Norregi. Oc sva er sagt, tha er Sviar oc Nordmenn foro ut med leidangrinn um Stocksund, at tha var halft thridi tugr hundrad skipa. Enn Hringr Kongr reid med sveit sina oc vestr Gautum, hit efra til Eyrasundz, oc socti sva vestr londveg til skogarins kolmirkr (myrkvidz) er skilur Svithiod oc eystra Gautland; oc tha er han kom af skoginom vestr, thar sem heiter Bravik, tha kom thar moti hanom skipaher hans, oc setti Hringr Kongr thar tha herbuder sinar i Bravik under skoginom, milli hans oc vikrinnar. Haralldr Kongr dregr nu her saman um Danavelldi oc eystra Gautland. Hanom com oc mikit lith or austurriki, oc allt or Kænugarde, oc af Saxlandi. Oc er her hans var samankomin a Selund thar sem Sogia heiter, mattu menn ganga thar yfer

med förkunnande: at han skulle samka folk af alt thet rike som han styrde/ och strida med honom; han lät också kungöra alt hwad som händt hade/ och huru the Danske woro illa belåtne med hans ålder. Ther uppå samlar Konung Hringer folk utaf hela Swerige och Wester-Göthland. Han hade ock mycket manskap af Norrige; så at thet säges: när Swear och Nordmän foro ut med Siömachten igenom Stocksund woro ther Tutusende och femhundrade skep. Konung Hring red med sin swit och Westgötherna utföre til Öresund/hållandes sig landwägen igenom then skog som Kolmörker (Myrkwider) heter / hwilken skiljer Swerige och Öster-Göthland; och når han utaf skogen war kommen wester uth/ på then ort som kallas Bråwiken/ ankom också hans krigsmacht som på skeppen war. Då upsatte K. Hringer sina tält/ hardt under skogen wid Bråwik/ så at honom på andra sidan låg wiken. Konung Harald drog jämwäl sin här samman/ utur Danmark och Östre-Götland. Til honom kom också mycket folck utaf the Öster uth belägna Riken/ alt ifrån Saxen och Konugard. När nu thenna här tilsamman stötte uppå Seland/ och then ort som Sogia heter/ då kunde man nästan gå uppå skeppen lika som en brygga/öfwer hafwet alt til Skånör; ty all sion syntes wara betäkter af hans örlogs-skep. Han sände tå en man benämd Hiorleif/

yfer hafit a ſkipum einum, oc allt yfer til Skaneyiar, oc allr ſior thotti thaktr af ſkipaher hans. Tha ſender han thann mann er Hiorleifr hiet, oc med hanom Saxaher, a fund Hrings Kongs, at hasla theim voll, oc taka orroſto ſtad, oc ſegia i ſundr gridom oc fride. Haralldr Kongr for med herinn a VII. dogum adur han kom auſtr i Bravik; oc tha biogguz their til orroſto, oc fylktu lithe ſino. Sva er ſagt, at i her Haralldar Kongs var hofdinge ſa er Brune het, hã var allra theſſare vitraztur er med hanom voro. Kongr let Bruna fylkia lithino, oc ſkipa hofdingiom under merki: ſtod merki Haralldar Kongs i midri fylking, oc var um hans merki hird hans. Theſſir kapar voro med Harallde Konge: Sneira, Samar, Gneipe hinn gamli, Gandr, Brandr, Blængr, Teitr, Tyrfingr, oc Hiallti; their voro ſkalld Haralldar Kongs, oc kapar mikler. Theſſir voro enn or hird Haralldar Kongs: Hiortur, Borgar, Beli, Bare, Beigadr, Toki. Thar var oc Skialldmærinn Urſina, oc onnur Heidr, oc hafdi hvortveggi komit med mikinn her til Haralldar Kongs. Urſina bar merki hans, leif/ i följe af Sarahären/til Konung Hring; och ſkulle then ſamma utmana Fienden/ ſamt utſe och föredagtinga på hwad ſtad och ſtälle ſlaget hållas ſkulle/ och ther hos upſäja all frid och ſämja. Konung Harald wrok ſiu dagar uti ſiön/ innan deß han kom öſter i Bråwik; och tå giorde han ſig färdig at träffa/ ſtållandes folket i ſitt ſkick. Thet ſåges at i Kong Haralds här/ war en Höfdinge ſom het Brune/ en then förſtåndigaſte af them ſom ther woro; honom lät Konungen upſtälla folket i ſlachtordning/ och ſkicka Höfwidsmännerne hwar under ſitt wiſſa Merke. Kong Haralds lif-baner ſtod midt uti hären/ och ther under fächtade hans Höf-folck. Theſſe kämpar woro med Kong Harald nemligen: Sven/ Sambar/ Gnep den gamle/ Gandr/ Brandr/ Blängr/ Teitr/ Tyrfing och Hielte; hwilke woro Kong Haralds Skalder/och ther hos ſtora kämpar. Uthur Kong Haralds höf woro ännu theſſe: Hiort/ Borgar/ Bele/ Bare/ Beigadur och Toki. Ther woro ocksä Sköldemöerne Urſina och Heida; hwilka hwarthera hade fördt med ſig ſtora krigshärar/ Konung Harald til undſättning. Urſina bar Konungens Hufwud-baner/ och med henne woro the kämparne/ Kari och Milve. Then tredie Sköldmöen het Veborg; hwilken til Konung Harald kommen war med myckin här/ſunnan af Gudland:

hans; med henni voro thessir kapar: Kari oc Milve. Vebiorg hiet hin thridia Skialldmær, oc kom til Haralldar Kongs med micinn her sunnan af Gullandi, oc fylgdu henni marger kapar; thessarra allra var mestr oc agætaztr Ubbi hin frisku, Brattr Irsku, Ormr Enski Biamusson, Ari Eineyge, oc Geiralfr. Ursina Skialldmær fylgdi micill Vindaher; oc var sia audkendr, oc hafdi langsverd oc Buklara enn ecki sva langa skiolldu sem adrer menn. I odru fylkingar armi Haralldar Kongs var Heidr Skialldmær, med sino merki, oc hafdi hon med sier c. kapa. Their voro berserker; Haralldr, Geimr, Geir, Holmstein, Eisedall. Thar voro oc marger adrer Hofdingiar med Heide i arminn. I annan fylkingar arm var settr sa hofdingi er hiet Haki Hoggvinkinne; oc voro fyri hanom merki borinn; Marger voro Kongar oc kapar med hanom. Thar voro their Alfr oc Alfarinn, Gandalfs sunir, er tha hofdu adr verit hirdmenn Haralldar Kongs. Haralldr Kongr var i vagni, thui at hã var ei vapn færr, sva at han mætti i orrosto ganga. Kongr sendi Bruna oc Heidi at sia

henne följde många kämpar / af hwilka alla den förnämsta och namnkunnigaste war Ubbe af Frißland / Bratt af Irland / Orm af Engeland Biamusson / Aron Enögde / och Geiralf. Med Skiöldmöen Ursina följde en wäldig krigshär ifrån Wenden: The woro också ödkände ther af / at the drogo lång swerd och pantzar / men kortare skiölder än som andre män brukade. På then ena flygelen stod Heida Skiöldemö; under hwilkens Baner fächtade ett hundrade Slags-kämpar / bland hwilka thesse Berserker beräknas: Harald / Geimer / Geir / Holmsten / Eisedal (Hedin sinerte / Dagr liflänske / Harald Olsson); woro thes utan många andre kämpar och höfdingar på samma flygel med Heida. Befälet öfwer then andra flygelen hade en Höfdinge som het Hakan med huggna kinnbenet; han lät bära sitt egit Baner fram för sig / och med honom woro jämwäl många Konungar och berömlige kämpar / tillika med Alfer och Alfarin / Gandalfs söner / hwilke tilförene hade warit Kong Haralds Hofmän. Bemälte Konung Harald lät föra sig uti wagn / aldenstund han war icke mera så wapnför at han kunde gå uti striden. Han sände Brune och Heida at beså huru fienden war ställter / och om han wore redo at lemna honom en slachtning. När Brune återkom sade han til Konung Harald: som mig tyckes är Kong Hring färdig och

hans

sia hverſu HringrKongr hafdi fylkt lithi ſino, oc hvert han veri buinn til orroſto. Brune hitter Haralld Kong oc ſagdi: ſva litz mier ſem Hringr Kongr muni buinn at beriaz, oc lith hans; han hefer undarliga ſkipat, thui at han hefer ſvinfylkt lithe ſino, oc mun ei gott at beriaz vid hann. Tha ſvarar Haralldr Kongr; hvor mun hafa kent Hringe Konge hamhallt at fylkia? oc hugda ec ongvan kunna nema Othinn oc mic; eda mun Othinn vilia ſkeplaz i ſigurgiofinne vid mic? that hefer alldri fyrr verit, oc enn bid ec hann at han geri ecki that. Enn vili han nu ei veita mier ſigr, tha lati hann mic falla i orroſto theſſarri, med her minn allan, ef han will ei at Daner hafi ſigr ſem fyrr, oc allann than val ſem fellr med oſs a theſſum velli, gef ec Othni. Sva var ſem Brune hafdi ſagt, at Hringr hafdi ſvinfylkt lithi ſino ollu. Thar thotti ſva thyct fylkinginn yfer at ſia, at Rane var i brioſti. Hon var tho ſva long, at armrinn toc at a theſſari er Vara hiet, enn annarr ofan til Bravikar.

Hringr Kongr hafdi med ſier til orroſto, marga Konga oc hans folk at ſlås med tig; hans anſtalt är underlig och mycket behändig/ ty hela ſin ſlachtordning hafwer han ſtält ſå ſpitzig fram åt ſom en wigge/lik wid et Swina-hufwud/ och är ſwårt at ſlås emot honom. Tå ſwarar Kong Harald / hwem har lärdt Konung Hring at ſtälla ſina troppar i ſådana lika hörner? jag har tänkt at ingen ſkulle förſtå ſig theruppå/ förutan Odin allenaſt/ och jag. Eller mån nu Oden wilia giöra mig ſegren twifwelachtig? aldrig har thet händt förr; och beder jag honom ännu at han det icke hådan efter tilſtåder. Men thereſt honom ei ſkulle behaga at gifwa mig ſegren i händer; ſå låte han mig falla i thetta ſlaget/med allan min här/ ther han nu icke ſom förr wil efterlåta them Danſkom ſegren; och hela hopen af the ſlagna mån/ſom fallandes warda här å platzen/ ſkänker jag til Odin. Thet war ock ſå beſkaffat ſom Brune ſagt hade/at Kong Hringer hade ſå förſichtigt ſtält alt ſitt folk/ at hären gaf ett anſeende af en Pyramid / ſom ock war ſå folkrik och tiockt ſammangaddader/ at man intet öfwer then främſta ſpetzen kunde ſee längre bort. Hären utbredde ſig ſå långt/ at then ene armen räckte til then å ſom Wara heter; then andre ſträckte ſig alt vthföre til Bråwik.

Konung Hring hade med ſig til thetta ſlag många Konungar och Käm-

oc kapa. Thar var med hanom Kongr sa er Ali hiet hinn Frækni, med mikinn fiolda hers, oc marga adra Konga oc kappa. Med hanom var sa kapi er agætaztr hefer verit i fornsogum, Starkathr hinn gamli, Storverks sun; er up hafdi fædz i Norregi a Hordalandi, i eyunne Fenhring, oc farit hafdi vida um lond, oc verit med morgum hofdingiom. Marger kapar adrer voro komner til thessarrar orrosto med Hringe Konge; Thrandr Thrænski, Thorir mærski, Helgi hinn Hviti, Biarne, Fidr Fyrdski, Sigurdur, Erlingr, Snakr af Jadri, Sokn Eirikr, Holmstein Hviti, Rutr, Vane, Oddr Vidforle, oc Ivar Skage. Oc voro thessir hiner mestu kappar Hrings Kongs, oc hirdmenn: Aki Eyvindr, Egill, Hillder, Steirn af Væni, oc Styrr hinn Sterki. Thessir hofdu eina sveit; Hrane Hilldar sun, Svein Upskeri, oc Soknar Soti, Hrokell Herkia, oc Hrolfr Qyensami, Dagr hinn Digri, Fale Gautski. Thessir voro ofan af Sviavelldi: Nori, Haki, Karl Reckia, Hrokr af Akri, Gunfastr, Glesmakr Godi. Thessir voro ofann af Sigtunum: Sig-

Kämpar. Bland them war och en Konung som het Ali then Fräcke/ som med sig fördt hade en mächta folkrik krigshär/ och mång andra Konungar och Kämpar. Med honom war ock then i gamla sagor namnkunnigaste kämpen Starkoter then gamle/ Storverkers son; han war uti Norige upfostrader på Fenhrings-ö uti Hordaland; och hade rest wida kring åtskillige länder/ och infunnit sig hos många lofliga Höfdingar. Theßutan woro mång andre kämpar/ Konung Hring följachtige til thenna striden/ såsom Tronder then Tronske/ Torer af Möre/ Helge den hwite/ Biörn (Hafur) Fidr eller Finer af Fiärden/ Sigurdur/ Erling/ Snaker af Jäder/ Sokn Erik/ Holmsten hwite/ Rutur/ Wane/ Odder then widtbewandrade/ (Einar/ Theingill) och Ivar Skage. Theße alle woro dräpelige kämpar och Kong Hringers Höfmän: Yke/ Ewind/ Egill/ Hillder/ Sten af Wänern och Styr den Starka; Theße woro uti en swit för sig sielfwe: Hrane Hildersson/ Swen then kullote/ Soknar Sote/ Hrokell Herkia/ och Rolf then qwinske/ Dager then tiocke/ Fale then Götiske. Up ifrån Sweriget woro theße: Nore/ Håkan/ Karl Kempa/ Hrokr af Yker/ Gunfaster/ Glesmaker Gode. Theße woro komne up ifrån Sigtuna: Sigmund Köpings Kämpe/ To-

lafo-

Sigmundr kaupangs Kape, Tolafoſtre, oc Athils offate fra Upſolum, han geck firi framann merki, oc var ei i fylkingu. Sigvaldi er komit hafdi til Hrings med XI. ſkip, Tryggvi Tomull, er komit hafdi til Kongs med XII. ſkip. Læſer hafdi ſkeid oc alla ſkipada kopum. Eirekr Helſingur hafdi dreka mikinn, vel ſkipadan hermonnum. Meñ voro oc komner til Hrings Kongs af Thelamork er Kapar voro, oc hofdu minz yferlæti, thui at their thottu vera dragmaler oc tomlater; their voro thann Thorkell Thrae, oc Thorleifr Goti, Haddr Hardi, Bretter hin Rangi, oc Hroalldr Ta. Sa madur var oc kominn til Hrings Kongs er hiet Rognvalldr Radbiartr, allra kapa meſtr, han var fremſtr i rananum, oc næſt hanom voro their Tryggvi oc Læſer, enn ut fra Alfreks ſunir (edr Athals ſunir) oc Yngvi; tha voro Thelerner er aller villdu ſiſt hafa, oc hugdu litla lithſemd at vera; their voro bogmenn mikler.

Oc er theſſi her var buinn, letu hverir tveggio blaſa i ludra, oc thui næſt var herop; gengu tha ſaman fylkingar. Var ſu orroſta ſva ſnorp oc mikill

lafoſtre/ och Adil Stolte ifrån Upſala; han geck framan för Baneret och höll ſig intet ibland then menige hopen. Til Konung Hring hade Sigwald komit med XI. ſkep. Trygwe Tomull/ war komen til Konungen med XII. ſkep. Läſer hade anfört en långſkuta/ och ther uppå utruſtada kämpar. Erik af Helſingeland hade ett ſtort drake-ſkep wälbeſätt med ſtridzmän. Ifrån Telemarken wore ock några kämpar ankomne/ at giöra tienſt hos Konung Hring; och hade the thet minſta anſeendet/ emedan the af alla förachtade woro/ ſåſom tröge/ både i ord och gärningar; the ſamma woro: Torkell Trae/ Torleif Göte/ Hadder Hårde/ Brettr Hin Wränge/ och Hroallder Tå. Til Konung Hring war ock ſå kommen Ragwald Radkloke/ en den ypperſte kämpen; han war främſt i ſpetzen/ ther ſom mäſt gälla ſkulle; och näſt honom ſtodo Trygwe och Läſer/ efter hwilka höllo ſig Alfreks/ eller Adals/ ſöner/ och Yngwe. Therefter följde Telemarks boerna them alla wille hafwa ſiſt och bakom/ emedan man tykte liten hielp beſtå hos them; theſſe woro likwäl ſnabba ſkötter.

När Krigshärarna ſåledes hade giordt ſig färdiga/ läto hwarthera blåſa i ludrar. Ther uppå gafs ett härſkrij/ och gingo Tropparna hwar anan emot. Tå yppades et äfwentyrligit ſkarpt och förträffeligit ſlag; om hwilket alla äldſta ſagor nogſamt be-

mikill sem seger i ollum fornsogum, at engi orrosta a nordurlondum hafi had verit, med Jafnmiclu oc godu mannvali til bardaga at telia. Oc er litla stund hafdi orrostan stadit, sokti fram sa kape or her Haralldar Kongs er Ubbi hiet hinn Fryske, oc veik thar at sem var Ranenn a fylking Hrings Kongs, oc atti hit fyrsta vig vid Rognvald Radbiart, oc var theirra skipti all hardligt. Matti thar sia ogurlig hogg i hernum er thesser ofurhugar genguz at, veitti hvor odrum morg hogg oc stor, enn sva var Ubbi mikill kapi, at ei letter han fyrr en med thui skildiz theirra einvige, at Rognvald fell firi Ubba. Oc thui næst liop han at Tryggva oc særdi hann bana sari. Oc er that sia Athalssunir hversu ogurliga han ferr i hernum, radaz their a moti hanom oc beriaz vid hann bader. Enn sva var han hardgorr oc micill kapi, at bada tha dreper han, oc epter that dreper han Yngva. Oc tha ferr han sva geistur at hernum at allt stock firi hanom, oc felldi han alla tha er fremster stodu i rananumm, nema tha sem viku i moti odrum Koppum. Oc er thetta ser Hringr Kongr eggiadi han tyga/ at i Nordländerna ingen drabning thesutan hällen blifwit/ thereft så mycket/ tappert/ och utwaldt folk sammangaddade warit. När slaget hade påstått en stund/ sökte then starke och frimodige kämpen fram/ utur Kong Haralds här/ som Ubbe het/ af Frisland bördig; han gaf sig dijt hwarest främsta spetzen war utaf Kong Krings här/ och hade thet första enwige med Rogwald. Theras täflande war thet aldrahårdaste; ty man såg förfärliga hugg upbäras/ ehwarest thesse storhuggande män framgingo uti hären; och utdelte the många stora slag sin emillan. Men Ubbe war en så dråpelig Kämpe/ at han intet förr afstod/ innan Rogwald föll för honom; och så slötz theras enwiges-kamp. Ther näst löper Ubbe til/ och gaf Trygwe banasår. Hwilket när Adils söner fingo see/ och huru grufwelig stor framgång thenne hade uti hären/ wände the sig både/ at slås emot honom. Men så stark och märkelig kämpe war han/ at them dråper han båda; och ther uppå giorde han ända med Yngwe. Sedan rusar han så ifrigt fram/ at alt måste wika til ryggia för honom; ty alle the/ som i främsta lederne stodo/ blefwo af honom nederslagne/ förutan them/ hwilke utaf händelse gifwit sig undan/ och wändt sig emot the andra kämparna. Thetta när Kong Kringer såg/ upmuntrade han sin krigshär/ med befallning/ at the intet skulle låta en man förhåfwa sig öfwer them/

han herinn, at ei sækti eirn madr yfer alla, thuiliker yfergangs menn sem med hanom voro; eda hvor er Kapinn Starkadr er avallt bar hærra skiolld i orrostum. Starkadr svarar: ærit hofum ver nu at vinna herra, sagdi han, enn vid skolum ver leita at vinna, slikann sigur sem ver kunnum, enn thar er sa madr sem Ubbi er, at madr ma koma i fulla raun; oc vid Kongs a eggian, leiper han framm i herin mot Ubba, oc verdr thar orrosta micill milli theirra, sokt med storum hoggum oc miclu afli, er hvartveggi var ofurhuge, oc geck so um hrid, tha veitti Starckadr Ubba eitt mikit sar, enn thar i mot feck han VI. sar, oc oll stor, oc thottiz varla hafa komit i slika raun af einom manne. En med thui fylkingar voro sva sterkar reiddi ymsa vega, oc sleit firi thui theirra einvige. Sidan vegr Ubbi thann kapa er Agnar het, oc ruddi firi sier stiginn, oc hio a tvær hendr, oc badar hendr hefer hann nu blodugar til axla. Tha sokti han at theim Thelunum. Oc tha er their sia hann, mæltu their: Nu turfum ver ei annar stadar i hernom at leita formanna, oc them alla, slika stormodiga krigsmän som the äfwen wäl wore, frågandes hwar kämpen Starkotter nu wore, som altid tilförene bar härskiölden och högsta priset i striden. Starkotter swarade: swårt hafwom wi nu at winna Herre, doch skolom wi göra wårt til, at uträtta hwad wi kunnom. Men thenne Ubbe, som är wår wederpart, kan fult sätta enom man at göra. Och wid Konungens upmuntrande, löper han fram uti krigshären, emot Ubbe; och tå begyntes ett starkt fächtande, som länge warade, them emillan, då hwar geck på then andra med stora hugg, som gofwos af mycken styrkio; änteligen gaf Starkotter Ubba ett stort sår, men undfeck theremot sex, och them alla stora, så at han tykte sig aldrig wara kommen i sådan fara, för en man allenast. Men aldenstund tropparna, som förhöllo sig wäl å båda sidor, stötte fram them emillan, stilldes theras enwige. Sedan nederlade Ubbe then kämpen Agnar, rödiandes wäg för sig med swärdet, thet han förde med begge händer, och war han blodog öfwer båda armarna, alt up til axlarna. Sedan giorde han anfall uppå Tele-boerne; Hwilke når the honom sågo, sade the sin emellan: nu behöfwom wi intet, på något annat ställe uti krigshären, söka inlägga beröm; utan låtom thenne stå i skått-mål en stund, för wåra pihlar: och så ringa, som alle thet achta, at gå oß emot, må-

oc latumm thenna mann sækia orfar um stund, oc sva litit sem ollum thycker til vor koma, tha giorum nu thui meira af oss, oc synom oss vaska menn. Their taka nu at skiota a hañ, sem agætazter voro af Thelunum: Haddr Hardi, oc Hroalldr Ta; their voro sva agæter menn at skotum, at their skutu at hanom tvenum tylftum orfa, oc i briost hanom, oc var hanom ecki litit til fiors, tho at thesser menn veittu hanom bana. Enn adr hafdi Ubbi vegit XI. kappa, enn umframm that, drepit XVI. menn af Sviom oc Gautum, enn veit stor sar VI. koppum, er framarliga stodu i fylkingum. Oc a thessarre stundu, sokti Vebiorg Skialldmær fast a hendr Sviom oc Gautom. Hon sokti at theim kapa er Soknar Soti het, allhart, oc ei allskamma stund, adr Soti hne at velli firi henni. Tha kom a moti henni Starkadr hinn gamli, oc borduz thau lengi, oc sva hefer hon varit sic med hialme, brynio, oc sverdi, sem sa er bezt er buinn at riddaraskap. Hon fær stor hogg af Kappanom, oc sækiaz thau lengi, oc eitt hogg hennar kom a kinn hanom, oc sneid sundur kialkann oc af hokuna; mågom wi nu deß bättre förhålla oß/ och wisa at wi också årom raske män. Sedan begynte the samma/ skiuta på honom/ som ypperst woro af Teleboerne/ såsom: Hadder Horde och Hroallder Tå; The ther woro så färdige skötter/ at the sköto honom igenom med twenne tålffter/ eller 24 pilar/ uti bröstet/ och feltes honom åntå intet frimodigt hiältemod at sträfwa emot döden/ fast än thesse hade gifwit honom banan. Och hade Ubbe förut dräpit sex förnämlige kämpar; och thesutan nedergiort serton Swea och Göta män: och illa sargat ellofwa andra kämpar/ af them som främst stodo i Tropparne. Och i thet samma geck Skiöldemöen Vebiorg löst uppå the Swenska och Göterne. Hon satte then kämpen Soknar Sote hårdt an/ och töfwade ei länge innan Sote/ efter ett manligt motstånd/ segnade neder åt wallen för henne. Tå kom henne emot/ Starkötter then gamle/ och sloges the länge; då hon så wäl wiste at wärja sig med hielm/ brynja och swerd/ at hon derutinnan icke gaf then bäst öfwade Riddare efter. Ehuruwäl hon upbar stora hugg af kämpen/ och the länge trängde sig in på hwarandra/ träffade ett hennes hugg honom uppå kinbenet/ som sönderskar kiäftan och hakan; men han stoppade skegget i mun-

na; enn hann drap i munn sier skeggino, oc beit i, oc hellt sva up at sier hokunne; enn hon vinnur morg storverk i hernum. Litlu sidarr mæter henni Thorkell hinn Thrai Kapi Hrings Kongs, oc eigaz thau vid harda sokn; oc adr enn letti, drap han hana med morgum sarum oc mikille hugpryde. Nu verda thar morg stortidinde a skammri stundu, oc gengr ymsom fylkingom betur, misti thar margr madr heimkvamo, oc margr madr feck thar orkumsl, af hvoru tveggia lithe. Nu sæker Storkvidr framm a hendr Donum. Hanom rædz imot sa kape er Huni het (edur Haki) oc eigaz their vid allhart einvige; oc lykr sva at Storkvidr feller hann, oc litlu sidarr thann er hans hefna vill, er Ella het. Tha sokti han at Borgari, oc attu their hart vig saman, oc lauk sva at Borgar fell daudr nidr. Sidan hleypur Storkvidr um thverar fylkingar, med brugdit sverdit, oc feller hvorn at odrum; oc thui næst vo hann thann er Hiortr het, oc tha mætti hann Ursina Skialldmær, er bar merki Haralldar Kongs, oc sæker fast at henni. Ursina mælti: nu er kominn munnen / bet ther uti / och hölt således hakan uppe; men hon winner stort prijs och berom af the tappre prof hon ibland krigshararna aflade. Strax ther uppå mötte henne Torkill then Dierfwe / Konung Krings kämpe / hwilken fant högt motstånd; men innan thet lyktades drap han henne / med mycket sargande och storskryt. Skedde tå stora förändringar / uppå en liten stund / så at lyckan ömse gynnade hwarthera krigsharana tilskiftes. Ther förglömde mången man hemresan / och mången blef förlamad. Starkotter inlät sig frimodigt i spelet med the Danska / och emot honom träffade then kämpen som het Huni eller Håkan / och stod ett hårdt enwige them emillan; hwilket så aflöper / at Starkotter fälte honom / och strax ther uppå Ella / som thes dödh hemna wille. Sedan träder han emot Borgar / och hade the ett hårdt täflande sin emillan; utgången war thenne / at Borgar föll döder. Sedan löper Starkotter af och an igenom tropparna / med blåttat swerd / och feller hwar om annan; och ther näst som han ihiälslagit kämpen Hiorter / mötte honom Ursina Skiöldemö / som bar Kong Haralds merke / och henne rusar han häftigt emot. Tå sade Ursina: wist rasar du i fegden / och nu är tin dödsstund förhanden. Han swarar: förr skall tu fälla Kong Haralds Baner; och ther med afhögg han henne then wenstra handena.

minn a thic helfykr, oc muntu nu deyia. Han svarar: fyrr man tu halla merki Haralldar Kongs, oc hio af henni vinstri hondina. Oc tha giordiz sa madr i moti hanom, til at hefna hennar, er Brae var kalladr, oc lagdi Storkvidr han i gegnom; matti nu sia stora valkostu vida i hernom. Nockoru sidar kom a moti Storkvid, Greipe hinn gamle, mikill kappe, oc attuz their vid harda sokn, oc veitti Storkvidr hanom bana sar, oc thui næst vo hann than kappa er Hati het. Oc i thessarri svipan feck hann morg sar oc stor, han var hoggvinn a halsinn vid herdarnar, sva at sa inn i holit: framann a briostino hafdi han mikit sar, sva at lungun fellu ut, oc latit hafdi hann eirn fingr a hægri hendi. Enn er Haralldr Kongr sa sva mikit mannspiall a hird sinne oc koppum, reis hann up a knen, oc tok tvo sox, oc keyrdi fast framm hestinn er firi geck vagninom. Hann lagdi hvaro tveggia saxino badum hondum, oc veitti morgum manne bana med hondum sinom, tho at hann mætti ei ganga ne a hesti sitia, geck orrostan sva um hrid, at kongurinn vann morg

Henne til at hämnas / gaf sig emot honom / then Hielten som Brae war kallader / men thet skedde / at Starkotter stack honom igenom med swerdet. Nu feck man see stora högar af the slagna / hwars antal wida kring hären ökades. Något therefter / kom emot Starkotter / Grepe then gamle / som war en merkelig kämpe / och geck hårdt uppå. Doch gaf honom Starkotter banasär / och nederslog thernäst then kämpan Häte. I thenna wefwan bekom Starkotter många sår / och fulkomlig stora. Han war huggen å halsen wid härdarna / at man see kunde in uti hålet; fram uti bröstet hade han undfått ett så grufweligit sår / at lungorna kröpo ut / och förlorat hade han ett finger på högra handen. När nu Kong Harald blef warse / huru stort nederlag hans Hoffolck och kämpar ledo / stälte han sig up på sin knä / och fattade twenne swärd / them man kallar Enbackar; körde med tömmarne hårdt uppå hästarne som för wagnen gingo. Han högg och stack på alla sidor med swerden / them han förde med både händer / afhändandes mängen man lifwet / fast än han hwarken gå kunde eller på hästen sittia: doch uträttade han likwäl stora saker / under warande drabbning; til thes han änteligen

morg ſtorvirke. Enn i ofanverdum bardaga theſſom, (enn ofarla theſs bardaga) var Kongrinn Haralldr Hillditon ſleginn kylfu hogg a hialminn, ſvo hofudit rifnade i ſundr, oc var that hans banaſar, oc drap Brune hann, oc tha ſa Hringr Kongr vagn Haralldar Kongs audann, oc thottiz vita at Kongr mundi fallinn vera. Let hann tha blaſa, oc kalladi at herinn ſtodvadiz; oc er Daner urdu theſſa varer, ſtodvadiz orroſtann. Hringr Kongr baud grid olum her Haralldar Kongs; oc thadu that allir.

Annan dag epter, at morgne, let Hringr Kongr kanna valen, oc leita at liki Haralldar Kongs, frænda ſins, oc var mikill her Valſins fallinn yfer, thar likit la. Var tha ordinn midr dagr, er likit fanz oc valrinn var rofinn. Hringr Kongr let taka likit Haralldar Kongs, oc thvo af blod, oc bua um vegliga, at fornum ſid. Hringr let leggia likit i vagn thann er Haralldr Kongr hafdi i orroſto haft; oc epter that let hann kaſta mikinn haug. Let Hringr Kongr tha aka i theim vagne likino til haugſins a theim heſti er Haralldr Kongr ligen ſlagen blef på hiälmen / med ena klubbo / ſå at hufwudet remnade ſönder. Och war thetta hans banaſår / hwilket honom af hans egen man Brune tilfogades. När nu Kong Hringer ſåg Harald wagn wara öde och tom / kunde han förſtå at Konungen war ſlagen. Han lät förthenſkull med blåſande gifwa tekn / at härarne ſkulle ſtilla ſig. Hwilket också när the Danſke förmärkte / uphördes med ſlachtningen: Då Konung Hring tilböd all then Danſka härenom frid och ſkonsmål; hwilket the endrächteligen begärade och anammade.

Andra dagen therefter / emot morgonen / lät Kong Hring beſee och ranſaka walplatzen; ther noga efterleta ſin frändas Kong Harald Lik; Och war tå en ſtor hög fallen med ſlagna kroppar / ſom betäkte thet rummet hwareſt Liket låg. Thet war tå halfwa dagen förliden / in på middagen / innan then döde Konungen fans / och the ſlagne utplundrade woro. Kong Hring lät uptaga hans döda kropp / aftwätta bloden / och honom hederligen ſköta efter gammal ſed. Kong Hring lät ſedan läggia Liket i then wagn ſom Kong Harald hade brukat uti ſtriden. Therefter lät han upkaſta en ſtoran Jordhög / låtandes jämwäl then döda åka uti ſamma wagn in til Högen / efter then häſt

Kongr hafdi til orrosto; oc sidan var sa hestur drepinn. Tha let Hringr Kongr taka thann sodul er han hafdi ridit i sialfur, oc gaf hann Haralldе Konge frænda sinom, oc bad hann rida til Valhallar. Sidan let Hringr Kongr gera thar mikla Veizlu, oc veita utfor Haralldar Kongs. Oc adur veislan veri aflokinn, bad Hringr Kongr til ganga haugsins alla kapa, oc allt stormenni er vid var, oc kasta i hauginn storum hringum, oc godum gripum, oc vapnom, til sæmdar Haralldе Konge. Oc eptir that var haugrinn aftr byrgdr vandliga.

Sigurdr Hringr var Kongr yfer Svithiod oc Danmork, eftir Haralld Kong Hillditonn; oc tha vox up sonur hans Ragnar, i hird fodr sins. Hann var allra theirra manna mestr oc fridaztr, er menn hofdu set, oc var hann lykr modr sinne asyndar; thui at that er kunnigt i ollum fornum frasognum, um that folk er Alfar kalladiz, var miklu fridara enn annat mannkyn at Nordurlondum.

hâst som Kong Harald haft med til striden. Thenne hästen blef sedan slachtad/ och lät Kong Hring taga then Sadel/ hwaruti Kong Harald sielf plägade rida; gaf then sinom frända Kong Harald/med thet ordalag/ at han bad honom rida til Valhall. Sedan lät Kong Hringer göra ett stort gästebud/ och firar graföhlet. Innan gästebudet war fulländat/ befalte Kong Hring/ at til högen skulle gå alle kämpar/ och förnämlige män/ som ther tilstädes woro/ och kasta ther inn stora wichtiga Armringar/ dyrbara saker så wäl som wapn; ther med at behedra Kong Harald. Ther efter blef högen granneliga igensluten och förwarad.

Men Sigurder Hring war Konung både öfwer Swerige och Danmark/ efter Kong Haralldz Hilldetandz afgång. Tå upfostrades hans son Ragnar hema wid hofwet; hwilken uti storlek och ansende war förmer än någon annan mans person/ som man then tijden sedt hade; emedan han war uti anletet liker sine moder. Ty/ uti alla forna Sägner warder förkunnat/ at thet folkslag som Alfar kallades/ hafwa warit mycket fägre än annat mankön uti Nordlanden.

(o)

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

e-böcker från ditt bibliotek av

eBooks on Demand

digitaliserad av

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden